Melfior Ra

TAINA MUNTELUI

Capitolul 1

PITAGORA, ZAMOLXI ŞI THEANO

Împletirea destinelor celor trei entităţi a rămas o mare taină până în prezent, deşi multe s-au scris despre marele filosof şi matematician Pitagora. El a dorit ca toată învăţătura şi cunoaşterea ce o deţinea să fie transmisă numai pe cale orală, prin şcolile de iniţiere, în care adepţii învăţăturii sale jurau să nu destăinuiască neaveniţilor marile taine ale cunoaşterilor esoterice. Puţinele scrieri ale Maestrului Pitagora circulau numai în şcolile de iniţiere şi numai în şcolile de iniţiere şi numai în rândul discipolilor săi, iar aceste scrieri conţineau esenţa învăţăturii pitagorice, care transmitea următoarele:

şi dacă tu ajungi, după ce ţi-ai părăsit
Corpul, în liberul eter.
Tu vei fi zeu nemuritor, incoruptibil şi
Pentru totdeauna eliberat de moarte.
(Versurile de aur)

Acestea, pătrunzând în sufletele discipolilor săi, după ani buni de studii îşi arătau roadele prin însuşirea învăţăturii Maestrului şi prin dorinţa şi străduinţa proprie de a ajunge la desăvârşire.

Despre Zamolxis, pe care geto-dacii îl considerau zeu, s-au scris multe, dar cele ce urmează să le aflaţi acum nu au fost cunoscute şi au rămas taine pentru omenire până la împlinirea vremii când acestea vor trebui destăinuite. Zamolxis a trăit mulţi ani în preajma lui Pitagora, ca sclav la început, apoi ca discipol, ajungând cel mai apropiat şi de încredere dintre discipolii Maestrului.

După întoarcerea lui în Tracia, tracii, trăind în mizerie şi ignoranţă, l-au ridicat la rang de zeu, fiind atât de învăţat şi dispunând prin învăţăturile acumulate de

metode de vindecare care puteau să tămăduiască atât trupul cât şi sufletul celor suferinzi. Zamolxis, după ce învăţase de la Pitagora, ajunse mare şaman şi un civilizator al tracilor. Sanctuarele de la Sarmizegetusa şi Costeşti îi mai păstrează şi acum amprenta în Incinta Sacră, confirmată prin mai multe lucruri: printr-un anume calendar care a ajuns până în zilele noastre; prin perpetuarea ţi transmiterea iniţierii sacre-orale, argument forte al existenţei lui pe aceste meleaguri; prin folosirea hranei vii vegetale; printr-o doctrină ascetică, ce s-a perpetuat până azi în schiturile aflate la mari înălţimi în munţi. În aceste schituri, cei care sunt cunoscători ai vechilor tine continuă să facă vindecări şi excorcizări când li se cere ajutorul. Aici, urmaşii zeului Zamolxis duc mai departe prin vremi ştafete misterelor iniţiatice, dedicându-se spiritului şi nu trupului, care nu este altceva decât vehiculul, mijlocul de manifestare în plan fizic a spiritului.

Iată-ne ajunşi, aşadar, cu ajutorul cunoaşterii esoterice şi folosind metoda dedublării, într-o călătorie astral-mentală: printr-o regresie în timp în urmă cu aproximativ 2500 de ani, mai precis în anul 520 î.Hr., în oraşul Crotona, din Italia meridională, unde Pitagora înfiinţa-se de vreo zece ani o şcoală de filosofie esoterică. După modelul acesteia aveau să apară mute şcoli care vor fi respectat preceptele pitagorice iniţiale, în alte oraşe italiene şi greceşti, şcoli care cu timpul au fost numite de contemporanii săi „secte pitagorice”.

Pitagora înfiinţase această şcoală după ce el însuşi a studiat şi şi-a desăvârşit cunoaşterea prin studiul religiilor ţărilor şi popoarelor pe unde a călătorit.

În primul rând, în Grecia acelor timpuri a trecut prin cele mai înalte şcoli şi a fost examinat de cei mai mari învăţaţi ai timpului, care au găsit că nu au ce să-l predea întrucât asimilase întreaga lor cunoaştere. După aceasta, în scopul aprofundării ştiinţelor oculte, a făcut călătorii de studii în cele mai alese centre de iniţiere a acelor vremi. Astfel a cunoscut India, Persia, Egiptul, unde şi-a petrecut douăzeci de ani din viaţă desăvârşindu-şi cunoaşterea în

cele mai alese şi discrete şcoli de iniţiere.

Iată-l acum la Crotona, unde a fondat şcoala de filosofie esoterică, împărţită în două mari secţii: întruna se aflau cei care studiau religia şi esoterismul, iar în cealaltă – matematicienii, care mai studiau astronomia şi arhitectura. El marele Maestru, era un mare emiţător de Lumină de cunoaştere esoterică, întrucât reuşise să se detaşeze de tot ce era material-iluzoriu. A reuşit să-şi stăpânească patimile cărnii, trupul supunându-şi-l spiritului, cea ce i-a adus cunoaşterea şi realizarea spirituală. Pitagora a cerut discipolilor săi să respecte cu stricteţe perceptele şcolii sale, dar în aşa fel încât să rămână taine pentru restul lumii, să rămână îngropate în interiorul templelor, în stăpânire doar a adepţilor care treceau pragul şcolii de iniţiere după examene riguroase. Din dorinţa de a ajuta cât mai mult, din dorinţa de a fi dreptate şi armonie, s-a implicat şi în politica vremii. Ar fi vrut ca la conducerea statului să existe un consiliu ştiinţific la fel de respectat ca şi secreţioţiul egiptean; ar fi vrut ca prin selecţia inteligenţei, a virtuţii, a cunoaşterii, să-şi slujească supuşii. Din păcate, aproape în totdeauna inteligenţa şi virtutea unora aţâţă şi aprind minţile înguste ale celor care nu dispun de asemenea daruri divine. Tot astfel s-a întâmplat şi în Crotona acelor vremi. Despre acestea s-au scris şi poate se vor mai scrie multe, însă acele întâmplări nu fac obiectul lucrării de faţă.

După multe interpretări reuşite şi de mare importanţă, Maestrul ajunsese la vârsta de 60 de ani şi se dedicase cu toată puterea spiritului său, şcolilor de iniţiere şi discipolilor săi. În acele şcoli adepţii erau atât femei, cât şi bărbaţi (bineînţeles, moralitatea înaltă a adepţilor, mai mult decât necesară, înnăscută şi luminoasă). Pregătirea se făcea în trepte de iniţiere, de cunoaştere isoterică: 1. Noviciatul; 2. Purificarea; 3. Desăvârşirea; 4. Epifania.

Discipolii care parcurgeau aceste patru trepte de iniţiere deveneau învăţători în aceste şcoli pitagorice, dar pentru a absolvii cele patru trepte erau supuşi la multe examene şi probe, greu de trecut în primul rând pentru că

nu toţi discipolii marelui Maestru erau dispuşi la atâtea renunţări câte se cereau.

Iată că în şcoala din Crotona, se afla printre multe alte fete şi o tânără pe nume Theano. Această fată ajunsese pe treapta a patra a studiilor iniţiatice. De cât timp studia aici, niciodată nu ceruse o audienţă, o convorbire în particular cu Maestrul, cum se întâmplase cu multe dintre colegele ei care simţeau uneori nevoia să discute cu Maestrul despre ceea ce li se părea de neînţeles, dorind să afle prin viu grai, din gura Maestrului, elucidarea şi pătrunderea adevărului. Pitagora se afla în sălile de curs atunci când considera că o anume temă nu poate fi predată fără ca el să fie prezent, pentru a întări prin însăşi persoana şi fiinţa lui taina cunoaşterii. Îi îndruma direct pe cei mai buni dintre discipolii lui şi purta cu ei lungi convorbiri referitoare la predarea ştiinţelor esoterice. Cei care erau în preajma Maestrului şi aveau posibilitatea să-l vadă zilnic, se considerau fericiţi. Ei de fapt erau aleşii, cei mai buni dintre cei buni, erau învăţătorii treptei a patra de iniţiere, cei în care Pitagora, avea încredere absolută. Aceştia la rândul lor aveau alţi discipoli-învăţători de care se ocupau şi cărora le furnizau informaţiile corespunzătoare gradului lor de pregătire.

Printre primii dintre cei citaţi se afla şi un tânăr discipol învăţător de origine tracă numit acolo în înalta şcoală Zamolxis, aşa îi spunea Maestrul, şi aşa îl numeau şi colegii şi studenţii din şcoală. Zamolxis mărturisise colegilor săi că Maestrul îl cumpărase de la un târg de sclavi din minunata Eladă, în urmă cu mulţi ani. De atunci îl însoţise pe Maestru în toate călătoriile sale şi astfel a avut ocazia să cunoască lumea alături de stăpânul şi Maestrul său. Văzuse şi el India, Persia, Egiptul unde îl însoţise pe Maestru şi îl servise cu cea mai profundă supunere. La rândul său, Maestrul îşi făcuse din acest sclav, discipolul cel mai apropiat sufletului său. Îl trata ca pe un prieten frate şi învăţăcel. De-a lungul anilor se stabilise între cei doi o afecţiune şi o prietenie necondiţionată, ceva asemănător afecţiunii dintre tată şi

fiu.

Acei adepţi di şcoala pitagoreică, ce ajungeau să i se adreseze Maestrului în particular, mai întâi se adresau învăţătorului de treaptă şi acesta, dacă nu putea satisface nevoia de cunoaştere a studentului, cerea Maestrului aprobarea unei întrevederi.

Deşi aceasta era calea de ajunge un învăţăcel în faţa Maestrului, iată că în una din zile, pe când Maestrul se afla în locul său preferat de meditaţie, în apropierea templului Proserpinei, vede apropiindu-se o tânără discipolă. ştia cine este, o cunoştea din vedere, ştia că este de neam ales şi că era printre cele mai inteligente şi sârguincioase adepte din treapta a patra de studiu. Pitagora nu schimbase cu ea niciun cuvânt în plus faţă de cele necesare predării şi receptării acelor lecţii speciale ţinute studenţilor chiar de el. Era uimit că această tânără se apropia de el fără să-l fi fost anunţată în prealabil.

Capitolul 2

THEANO

Tânăra Theano, o fată de o mare frumuseţe fizică şi morală, era fiica unui crotonian influent, pe nume Brontinus. Ea se apropia cu sfială, dar şi cu mare îndrăzneală, de Maestru, simţindu-se stăpânită de un curaj dus până la inconştienţă şi nesupunere, însă ştia că nu putea face altfel decât simţea acum. Aceste momente încercase să le amâne la infinit; iată însă că sosise clipa adevărului şi nu mai putea să trăiască în incertitudine şi umilinţă spirituală. Cu alte cuvinte, îşi luase inima în dinţi şi pornise să rezolve problema chinuitoare care nu-I dădea pace sufletului şi spiritului ei. Deşi trupul învăţase să şi-l supună, acum parcă din însuşi interiorul eului ei ceva o împingea la acel pas pe care nici ea nu şi-l putea explica, deşi îl făptuia.

Maestrul, văzând-o apropiindu-se singură se întreba: „cum îşi permite să mă deranjeze, să vină neanunţată şi

neînsoţită de învăţătorul care ar trebui să pledeze pentru întrevedere? Aici şi la această oră nici chiar Zamolxis, nu vine nechemat, niciodată. Dar să nu uităm că toate cele începute au şi un sfârşit odată şi că totul este supus schimbării, şi totodată să nu uit că şi eu mă aflu aici acum pentru a fi la dispoziţia celor care au nevoie de mine, de cunoaşterea mea. Deci mă aflu aici şi la dispoziţia acestei tinere numită Theano, deşi ea acum încalcă regulamentul".

Theano s-a apropiat chiar nepermis de mult şi a îngenuncheat în faţa Maestrului. Vocea parcă îi pierise şi aştepta o minune să poată vorbi în faţa Maestrului venerat de atâtea serii de discipoli. Maestrul; simţind emoţia fetei şi ştiind că este o bună studentă, despre care auzise numai cuvinte de laudă, a hotărât să-i vină în ajutor, pentru a nu o lăsa pradă neputinţei, disperării pe care El i-o simţise, şi spuse:

— Spune, Theano, de ce te afli îngenuncheată în faţa mea? Ce putere nevăzută te-a îndreptat spre mine? Spune cea ce ai hotărât să-mi dezvălui înainte de purcede înspre mine, doar pentru asta te afli aici, nu?

— Maestre, iertare. Iertare că te deranjez. ştiu că am greşit venind aici neanunţată, dar nu puteam altfel. Trebuia să vin să-ţi vorbesc cât mai grabnic. Maestre, am venit să te rog să-mi dai dezlegare, consider că nu, consider că nu mai sunt demnă de a continua studiile în această înaltă şcoală sacră. ştiu la ce probe m-am supus venind aici, dar acum este de datoria mea să cer plecarea mea de aici, conştientă fiind că nu mai îndeplinesc condiţiile necesare treptei a patra de studiu. Consider că va trebui să părăsesc şcoala înainte de a deveni o paria printre colegele şi colegii mei. Te rog deci, Maestre, permite-mi retragerea din şcoală, deşi aceşti ani petrecuţi aici vor rămâne pentru mine Lumina vieţi mele, a sufletului meu.

— Theano, pentru a-ţi aproba retragerea din această instituţie de învăţământ esoteric, trebuie mai întâi să cunosc cauza hotărârii tale şi să luăm împreună cea mai bună hotărâre, cea mai înţeleaptă, pentru ca să nu

regretăm mai târziu. Deci aştept să cunosc cauza, nu numai efectul ei.

— Maestre, am ştiut că urmând această şcoală şi mai ales cea de a patra treapta de iniţiere, renunţ la deşertăciune acestei lumi iluzorii pentru a atinge cele mai înalte culmi ale cunoaşterii oculte prin ascetismul la care m-am supus, mi-am supus atât trupul, sufletul cât şi spiritul din proprie dorinţă de a mă apropia de Lumină şi Adevăr. Am dorit să fac abstracţie de trupul meu, de imboldul josnic al cărnii şi am reuşit; am reuşit să-mi supun trupul, dar iată Maestre că sufletul, spiritul nu se supun voinţei mele. Credeam că îmi va fi uşor şi că doar voinţa nu ajunge pentru supunerea totală. Doream, şi încă mai doresc, să supun trupul spiritului dar parcă ceva mult mai puternic decât mine mă coordonează şi îmi cere să fac altfel de cum am hotărât la venirea mea aici. Sunt conştientă că mi-am asumat o răspundere mult prea mare şi că ceea ce am dorit să înfăptuiesc îmi este peste putinţă, acum. De aceea mă aflu în faţa ta, Maestre, pentru a te ruga să mă ajuţi, să mă eliberezi de o iubire care mă chinuie şi care ştiu că nu poate fi împlinită. Din start nu are sorţi de izbândă; ştiu că puterea ta incomensurabilă mă poate scoate din ghearele acestei pătimaşe iubiri şi îmi poate reda linişte în suflet. Dacă eu aş fi avut o asemenea putere, acum nu mă aflam aici, îndepărtam singură pericolul care planează asupra fiinţei mele. Deci te rog ajută-mă sau dă-mi dezlegarea de a părăsit această instituţie pe care nu vreau s-o pângăresc cu chinul meu.

— Theano, copilă, va trebui să-ţi deschizi sufletul în faţa mea aşa cum deschizi o carte. Doresc să te ajut şi te voi ajuta cu orice preţ, îşi promit ajutorul meu. Simt că spusele tale nu au mare acoperire şi că într-adevăr o altă voinţă se manifestă prin intermediul tău. Dar să fim siguri că aici şi în acest loc nu se cunoaşte o altă voinţă decât voia Divinităţii, voia cerului, a Luminii, şi a Adevărului Veşnic. Deci să luptăm să cunoaştem adevărul în toată plenitudinea lui, căci bine ştim cunoaşterea adevărului ne va elibera. Theano, te ascult, deschide-ţi inima în faţa celui

ce trimis de cer se află aici pentru a te ajuta, de aceea ne aflăm aici faţă în faţă.

— Maestre am venit aici în această instituţie, cu cele mai profunde, alese şi mai curate gânduri de împlinire spirituală prin curăţirea trupului, sufletului şi spiritului meu. Venind aici am oferit acestea Divinităţii, deci consider că nu îmi mai aparţin oferindu-mă din voinţă proprie Divinităţii absolute. Prin această ofrandă închinată Divinităţii am cunoscut fericirea fără de margini şi o eliberare fără egal. Tocmai de aceea acum mă simt atât de nenorocită pentru că sunt pe cale să pierd fericirea eliberării cunoscute anterior. Cum este posibil ca după şase ani de pace şi linişte deplină în sufletul meu să mă cuprindă teama de a pierde această inegalabilă fericire, sunt disperată din această cauză, şi vă cer ajutorul Maestre. Oare a mai trecut vreo fiinţă umani prin asemenea chin? De ce trebuie chiar eu să cunosc aceasta?

— Spune, Theano deschideţi inima, sunt alături de tine şi de puterea care te-a dirijat spre mine, spune deci.

— Maestre, de un an de zile, de când am început cea de-a patra treaptă de iniţiere, mi s-a strecurat în suflet, în inimă, nici nu ştiu exact când şi cum, neliniştea, veninul celei mai atroce şi dulci otrăvi care a existat vreodată pe faţa pământului. Otrava numită IUBIRE. Dar, vai mie, nu acea iubire pură închinată Divinităţi, ci iubirea pătimaşă închinată omului. Sunt chinuită de o iubire fără margini, de o iubire care este mai puternică decât voinţa mea de a nu îi ceda, deşi ştiu că această iubire nu se poate împlini niciodată, ştiu că realizarea şi împlinirea ei este imposibilă. Iată de ce consider că trebuie să părăsesc şcoala, ştiind bine că îndepărtându-mă de acest sacru lăcaş îmi va arde sufletul şi odată cu el şi liniştea la care nu mai pot spera decât în cazul în care îmi va veni un ajutor de SUS prin tine Maestre. Conştiinţa care mi-a rămas trează mă obligă să cer favoarea de a părăsi şcoala, întrucât aici trebuie să triumfe Lumina, prin renunţare prin ascentismul la care m-am supus şi eu de bunăvoie venind aici şi parcurgând anii de studii. Maestre, ştiu că puterile tale nevăzute ochiului

fizic sunt infinite, de aceea te rog dezleagă-mă de această povară dacă vrei să mă ajuţi, redă-mi te rog liniştea şi fericirea eliberării de cele pământeşti, ştiu că poţi, ai făcut atâtea minuni de tot felul şi vindecări, te rog, vindecă-mi sufletul de această boală numită iubire, iubire impură. Doresc să îmi pot îndeplini şi respecta cele propuse la intrarea mea în această şcoală şi mai ales în treapta superioară, căci nu voi să pângăresc nici măcar cu gândul acest loc. Dacă nu mă vei elibera de această patimă, atunci voi părăsi acest loc prin îngăduinţa pe care sper să mi-o acorzi. Nu vreau să pângăresc ce s-a obţinut cu atâta trudă prin cei care s-au arătat demni de a-ţi urma învăţătura şi a urca spre Lumina cunoaşterii, izvorâtă din fiinţa şi spiritul tău, Maestre.

— Theano simt în inimă durerea ta. Simt că vrei să te îndepărtezi de acest loc, dat totodată simt şi intensitatea regretului tău de a părăsi şcoala şi drumul spre lumină. Chiar dacă ai pleca de aici, nu vei avea pace şi linişte în suflet. Povara ta este prea mare să o poţi duce singură. Această povară ţi-a fost dată pentru a se împlini prin tine un destin. ştiu că tu nu ai nicio vină, tu eşti doar instrumentul prin care se vor împlini cele ce trebuie să se împlinească. Dacă o mare şi puternică iubire te-a pătruns şi dacă tu lupţi împotriva ei, noi trebuie să ştim, să aflăm care este voia Divinităţii. Noi suntem prea mici şi neînsemnaţi să ne opunem voii Divine. Noi doar trebuie să cercetăm şi apoi să ne închinăm voii Divine şi să ne supunem ei, să facem ceea ce se cuvine, să nu uităm că toate sunt date de sus, de la Tatăl. Oare avem noi voie să nesocotim, să ne împotrivim voii Lui?

S-a lăsat o tăcere grea apoi Maestrul a continuat:

ştiu ce trebuie să fac pentru a te ajuta, dar mai întâi trebuie să cunosc numele celui care ţi s-a strecurat în inimă, poate chiar fără voia lui. şi el poate fi un instrument al voii Divine. Deci trebuie să cunosc numele celui pentru care vrei să renunţi la cunoaşterea deplină şi să duci povara neîmplinirii şi nerealizării unor destine care s-ar putea să fie sortite să fie împletite şi împlinite tocmai prin

ceea ce te-a pătruns, şi anume prin iubirea sortită oamenilor.

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— Maestre, aş vrea să trec sub tăcere numele persoanei care mi-a inspirat puternicul sentiment.

— Nu se poate ţi-ai uitat jurământul depus la intrare în treapta a patra de studiu? Oare mai este nevoie să ţi-l amintesc? Nu şti că Maestrului nu ai voie să-l ascunzi nici cele mai tainice gânduri ale tale?

— Maestre, nu am uitat jurământul şi tocmai pentru aceasta mă aflu aici, tocmai pentru aceasta doresc să părăsesc instituţia, pentru a nu fi nevoită să suport oprobriul tău şi a tuturor celor de aici.

— Până nu cunosc acel nume nu te pot ajuta, dar îţi promit cel mai înalt ajutor după ce vei rosti numele. ştiu că prin tine este dat să se înfăptuiască ceva, ce anume, acum nu cunosc, dar voi afla. Tu trebuie să mă ajuţi, ne vom ajuta reciproc, deci. Spune copilă dragă, spune.

— Maestre, aş fi vrut să-mi dau viţa mai degrabă decât să rostesc acel nume, dar mai convins că trebuie să destăinui numele secret al sufletului meu, deşi mi-e nespus de greu şi mă voi simţi sfârşită rostindu-l. Deci, auziţi-l Maestre, numele este PITAGORA, este El, care se află în faţa mea şi în inima şi sufletul meu, şi căruia cu umilinţă îi cer iertare.

Din nou s-a lăsat o linişte de mormânt. Însuşi Maestrul era acum în mare încurcătură, uimit şi tulburat, numai la aşa ceva nu se aştepta. După câteva minute de tăcere a rostit.

— Theano, voi cerceta şi îţi voi comunica cele ce trebuie. Eu sunt aici de vrere Divină şi tu la fel şi trebuie să facem voia Tatălui Ceresc. Dumnezeu să ne lumineze şi să ne ajute să ne îndeplinim cu cinste misiunea pentru care ne aflăm aici.

Theano s-a ridicat, s-a înclinat în faţa Maestrului şi fără să mai spună un cuvânt s-a îndepărtat, aşa cum a venit, ca o rază de soare, ca o boare, ca un fulg. Nici ei nu-i venea să creadă că a avut curajul să facă cele ce a făcut.

Era conştient că nu era decât un instrument, că o mare forţă acţiona asupra ei şi ea nu a avut de ales, ea doar s-a supus acelei puteri.

Maestrul, marele Pitagora care respectă până în cele mai profunde structuri ale trupului şi sufletului său ascentismul, rămase stupefiat.

Era pentru prima oară în viaţă când sufletul său se zbuciuma şi se simţea încolţit de o forţă cum nu mai cunoscuse până atunci. Orice problemă I se ivise pe parcursul vieţii îi găsise cu uşurinţă rezolvarea. Acum se simţea oarecum în dilemă, se întreba: „Voi putea oare să descifrez corect, fără părtinire rezolvarea acestei probleme dintre cele mai spinoase cunoscute de mine până în prezent? Cât de uşor este să elucidezi dilemele altora pe lângă cele legate de tine!”

A rămas aşa în meditaţie mult timp, apoi l-a chemat pe cel mai apropiat sufletului său, pe Zamolxis şi i-a spus:

— Zamolxis, fratele meu întru lumină, voi intra în templu şi doresc nespus să nu fiu deranjat de nimeni îi pentru nimic, indiferent ce s-ar întâmpla şi cât timp voi rămâne în templu. Tu eşti cel care trebuie să-mi asiguri liniştea de care acum am mare nevoie pentru a nu greşi în hotărârea pe care trebuie să o iau.

Maestrul a intrat în templul de rugăciune. Trei zile şi trei nopţi a rămas în templu, în post şi rugăciune. Când a ieşit era liniştit, împăcat şi iradia de lumină. Ceva se schimbase în fiinţa lui, în interiorul lui, dar era ceva ce răspândea lumină şi pace. Îi simţeai fericirea, împlinirea, dar şi o… răspundere pentru cele ce urmau şi se simţeau ca o… prevestire a unor evenimente de majoră importanţă şi care nu puteau fi amânate sau anulate. Discipolul, sclavul, p4 ietenul său Zamolxis îl aştepta pe treptele templului. Când l-a văzut şi i-a văzut strălucirea de pe chip s-a închinat lui cu profund respect. Pentru el, Maestrul era mult mai mult decât un OM, era un Zeu. Strălucirea pe care I-o vedea atât de clar, nu I-o mai văzuse atât de pregnantă şi de… nepământeană, deşi îl văzuse de multe ori în situaţii similare. Maestrul apropiindu-se de Zamolxis

i-a zis:

— Ridică-te am mare nevoie de tine, de ajutorul tău mai mult ca oricând, noi avem o grea cruce de dus, dar nu ne vom poticni sub greutatea ei, ci o vom duce un timp fiecare, pentru a nu ne îndoi sub greutatea ei şi pentru a ni se părea mai uşoară; ne vom ajuta reciproc, pentru îndeplinirea celor ce trebuie să se înfăptuiască prin noi. Urmează-mă, fratele meu întru urcuş, că de abia de acum îţi începi cu adevărat misiunea pentru care nu în zadar eşti în preajma mea de un număr însemnat de ani.

S-au îndepărtat de templu şi încet s-au apropiat de clădirea în care îşi aveau locuinţele. Se vedeau de la distanţă ca doi brazi, ca două lumini contopite formând un con de lumină alb-argintie. Astfel au dispărut în interiorul clădirii, au dispărut privirilor celor care îi urmau de la distanţă.

Undeva în umbra unor arbuşti întunecoşi, doi ochi luminoşi şi straniu de expresivi, urmăreau impresionaţi, cu cea mai vie strălucire care le-a fost dată vreodată până atunci, urmăreau cele ce se derulau în faţa lor. Îl văzuseră pe Maestru ieşind din templu şi se apropiară de clădirea locuinţei lor. Ca două fulgere ţâşneau luminile acelor ochi întrebători. Cât ar fi dorit tânăra Theano, căci despre ea este vorba, să ştie ce spuse Maestrul, discipolului său. Cât de mult dorea să cunoască ceea ce a hotărât Maestrul în privinţa ei. Simţea, ştia că acum Maestrul era în măsură să-l decidă soarta. Theano I-a urmărit cu privirea pe cei doi până nu I-a mai văzut, apoi a închis ochi şi a rămas într-o stare meditativă şi, spre surprinderea ei şi cutremurarea sufletului şi spiritului ei, pe ecranul mental al eului ei au început să i se deruleze imagini.

Deşi învăţase şi ştia multe despre călătorii mentale în timp şi spaţiu, niciodată nu le parcursese altfel decât cu imaginaţia, dar iată că acum vedea, da, vedea cu adevărat! Văzând, se întreba şi se minuna şi îşi spunea în gând: „Doamne, dar ce văd? Ce pot fi aceste imagini pe care nu le cunosc. Văd oraşe, dar ce oraşe! Parcă ar fi de pe altă lume. Bineînţeles că nu sunt din această lume, că aici nu

există asemenea clădiri nesfârşit de înalte. Ceea ce văd nu poate face parte din ceea ce este pe pământ. Doamne ce lume ciudată este în acele oraşe, în acea lume pe care o văd. Vai, oare este posibil? Da, iată că în acea lume îl ca pe Maestru; da, el este, şi discipolul său, Zamolxis. Doamne, ce ciudat sunt îmbrăcaţi, dacă nu i-aş cunoaşte şi nu i-aş simţi înalta vibraţie nu aş crede că sunt ei. Însă ceva din fiinţa mea şi ceva din fiinţa lor răzbate până în sufletul meu şi ştiu precis că sunt ei. Iată acum mă văd şi pe mine în acea lume; da, ştiu că sunt eu, deşi arăt altfel; şi ce straie ciudate am! Acum nu aş îmbrăca aşa ceva pentru nimic în lume. Sunt eu ochii mei sunt neschimbaţi, ochii nu pot înşela şi minţii niciodată. Iată-mă în prezenţa celor doi şi acolo simt pentru ei veneraţia de aici şi acum, dar de ce suntem acolo şi unde este acel loc? Va trebui neapărat să-i întreb pe Maestru, să văd ce îmi va spune despre cele ce văd.

Iată, acum au dispărut acele oraşe ciudate şi văd muntele, dar ce munte văd? De fapt nu este un munte, ci o piramidă; da, văd o piramidă acoperită de un munte şi muntele îşi dă jos platoşa vie, platoşa de pământ, ierburi şi copaci şi rămâne piramida. Iată altă ciudăţenie: din piramidă apare Zamolxis. Da, el este, dar ce caut eu acolo în faţa lui? Iată ce caut, dezgropăm ceva, ceva ce se află acolo în interiorul piramidei. Iată acum ecranul mental gol. Nu mai văd nimic. Toate au dispărut. Voi vorbi mai întâi cu Zamolxis despre ceea ce ştie el despre acel munte. El ne-a mai povestit uneori despre un munte măreţ din ţara lui, poate este vorba de muntele văzut de mine. Dar cum am văzut eu? Doamne, cum a fost posibil să văd ceva cu ochii închişi? Cine îmi va spune ce a fost? şi iată că mă simt atât de uşoară după cele văzute.

Iată că acum pot spune şi eu că într-adevăr am pus în practică, şi inconştient, şi voit, una din lecţiile Maestrului. şi totuşi nu îmi pot explica nici mie măcar cum s-a produs aceasta. Eu de fapt voiam să văd, să ştiu ceea ce ştia Maestrul la ieşirea lui din templu, nicidecum nu voiam o călătorie în timp şi în altă lume, mai ales într-o lume atât

de ciudată şi diferită faţă de lumea în care sunt eu. Ce interesant ar fi dacă aş putea reda în imagini cele văzute în acea lume. Dar ce lume o fi? Din care spaţiu Dimensional? Neapărat va trebui să îl rog pe Maestru să mă lămurească despre acestea.

Vai, dar am uitat realitatea: dacă Maestrul îmi va spune că trebuie să părăsesc şcoala după discuţia avută cu El? Doamne în acest caz nefericit şi nedorit, nu voi mai avea posibilitatea să cunosc taina acelor viziuni din alte lumi. Nu doresc aşa ceva, eu vreau să ştiu şi voi şti, acum voi intra în templu şi mă voi ruga Divinităţii Absolute să mă ajute să ştiu să cunosc şi să nu fiu îndepărtată de calea luminii şi a adevărului. Doresc să rămân în calea luminii şi să îmi pot îndeplinii misiunea acestei vieţi: „Doamne, ajută-mă”.

Din nou mirare, cutremurare în sufletul tinerei Theano, întrucât a auzi o voce, o voce care venea din interior şi nu din exterior ăla cum era obişnuită să audă. Acea voce a rostit – ce ciudat ce ciudat suna „a rostit”, deoarece era o altfel de rostire, de comunicare, de a… auzit-o spunându-i: „Theano, vei fi ajutată prin oamenii mei.

„Doamne, ajută-mă să nu-mi pierd minţile. Oare nu cumva sunt într-un mare pericol?” Dar tot ea şi-a răspuns: „Nu. Acestea nu sunt decât lecţiile predate de Maestru, doar ne-a spus de atâtea ori: atunci când veţi merita veţi culege roadele. Doamne, eu acum le merit cel mai puţin prin cele trăite, simţite şi mărturisite Maestrului. Cum se poate ca acum să primesc daruri divine când mă simt vinovată de gânduri şi de o iubire irealizabile? Dar cine mai poate pătrunde atâtea taine? Totuşi va trebui să îl rog pe maestru să mă ajute să elucidez aceste nelămuriri”.

Theano s-a dus în templu să se roage Divinităţii pentru toate ce nu le înţelegea atunci.

Capitolul 3

ZAMOLXIS

Cine era Zamolxis? Toţi cei din preajma Maestrului, ştiau că Zamolxis era cel căruia Pitagora îi acorda încredere deplină, şi că el de fapt conducea întreaga şcoală şi că el numai în cazuri rare şi extreme îl deranja pe Maestru pentru încuviinţarea în rezolvarea unor probleme în ceea ce privea organizarea şi administrarea instituţiei. Zamolxis era, pentru înalta şcoală şi adepţi, ceea ce în zilele noastre se numeşte, ca funcţie de conducere, director adjunct.

Spiritual, Zamolxis era iniţiat. Într-adevăr fusese cumpărat de Pitagoram de la un târg de sclavi, dar situaţia lui se schimbase trăind în compania Maestrului. Sclavia lui Zamoxis nu durase practic decât şapte zile, timpul necesar transportării lui de pe corabie în târg. Cum ajunsese Zamoxis, în sclavie, când el spune că face parte din cel mai de temut neam al tracilor? Unde le spunea el adepţilor, că se va întoarce pentru a-şi ajuta şi cultiva neamul, dar nu înainte de a-şi încheia misiune pe lângă Maestru şi părintele lui spiritual, pentru care are un profund respect şi oricând şi-ar da şi viaţa pentru el dacă ar fi nevoie.

Pe Zamolxis, deşi fusese cumpărat ca sclav, Pitagora nu îl tratase astfel niciodată; de la început I-a spus că îl va trata ca pe fratele lui mai mic, şi că relaţiile dintre ei trebuie să fie frăţeşti, bazate pe respect reciproc, curăţite de supunere. Bineînţeles că Zamolxis, la început a crezut că aceasta este doar o strategie a stăpânului său. Mut timp I-a trebuit până să se convingă că într-adevăr Maestrul nu exagerase în cele afirmate.

Zamolxis se afla de mai bine de douăzeci de ani în slujba Maestrului. Acesta îl şcolarizase, îl iniţiase în cele mai profunde taine esoterice, între ei nu mai exista relaţia stăpân-sclav, ci relaţia Om-Om, bazată pe înalta vibraţie şi cunoaştere a tot ceea ce oferă esoterismul. Desigur că respectul reciproc era una din temeliile acestei înalte vibraţii şi prietenii şi oricâtă prietenie I-ar fi oferit Pitagora lui Zamolxis, acesta ştia cât I se cuvine să ia din ce i se oferă. Tocmai acest profund bun simţ l-a convins pe

Maestru că în inima tracului Zamolxis vibrează recunoştinţa veşnică şi simţul măsurii şi al bunei cuviinţe, care răzbate peste vremi din generaţi şi umple sufletul celui chemat să se lase pătruns şi să îmbrace totodată aceste daruri existente şi nevăzute, simţite şi aplicate prin cei ce le stăpânesc şi le moştenesc.

Zamolxis aşa cum erau cei din neamul lui, era viteaz, voinic şi cu o minte sclipitoare. Bucuria lui Pitagora a fost mare când prin atâtea greutăţi şi sacrificii a fost nevoit să treacă ştiind că are în apropierea lui un suflet curat şi curajos. Tocmai aceasta l-a determinat să se ocupe de tânărul Zamolxis şi să-i împărtăşească cele învăţate de el. Deşi era un copilandru când îl luase sub aripa Sa, acum era mulţumit că a avut ocazia să formeze un Om, aşa cum ştia El că trebuie să fie un om adevărat, un cunoscător al tainelor care trebuie ştiute şi aplicate, dar care totuşi nu trebuie să fie date pe mâna şi înţelegerea celor nechemaţi pentru asemenea cunoaşteri.

Lui Zamolxis I se prezisese de la naştere că îşi va ajuta neamul, dar nu prea înţelegea cum, ursitoarele îi preziseseră părinţilor lui acestea. El de mic copil dorea să călătorească şi să ştie cât mai multe, acel dor l-a împins parcă să coboare din înălţimile munţilor şi să se apropie de mare. Iată că nu era mulţumit cu cele ce văzuse până în apropierea mării celei mari, ci se îmbarcase pe o corabie, vrând să cunoască ce se afla şi dincolo de marea cea mare. Numai că el nu cunoaşte nici micimea oamenilor. S-a îmbarcat ca om liber şi a coborât de pe corabie ca sclav. Cum nimic nu este întâmplător, nici acestea nu erau şi trebuia să se împlinească cele ursite. Astfel a ajuns sclav şi vândut ca un pui de urs într-un mare târg de sclavi din vechea Grecie. Tocmai acest fapt l-a adus în stare să mulţumească cerului de multe ori pentru cele ce aveau să i se întâmple. Multe ţări şi oraşe a străbătut tânărul trac alături de stăpânul său. ştia că dacă I-ar cere voie să îl părăsească, Pitagora I-ar acorda acea favoare, dar el voia şi iar voia să mai înveţe câte ceva şi numai când va considera că ştie suficient, numai atunci îl va ruga să îl

dezlege de firele nevăzute ale sclaviei neştiinţei şi necunoaşterii. În el se cuibărise dorul de cunoaştere, setea de a-şi ajuta neamul atunci când se va simţii în stare să o facă. Nu regreta de loc timpul petrecut lângă cel pe care îl considera părintele lui spiritual, domnul şi stăpânul luminii care îi umplea sufletul.

Capitolul 4

REVELAŢIA

A ieşirea lui Pitagora din templu, unde stătuse trei zile şi trei nopţi în post şi rugăciune, în comuniune cu Divinitatea, Zamolxis a simţit că maestrul deţine ceva ce el nu cunoaşte, dar învăţase să aibă răbdare şi nu se îndoia că atunci când îi este dat să cunoască, va cunoaşte. Simţea că va şti şi el acea taină care acum îl luminează pe Maestru, dar mai ştia să nu dorească mai mult decât i se cuvine. Nu ar fi îndrăznit vreodată să fie curios şi să-l supere pe Maestru prin curiozitatea sau nesăbuinţa de a-i cere ceva ce Maestrul nu considera că este spre binele pregătirii lui să ştie. El era la dispoziţia Maestrului şi acesta îi picura în suflet atât, cât şi când trebuia. Acum Maestrul s-a apropiat de Zamolxis şi i-a zis:

— Ridică-te fiule să mă sprijin de braţul tău că acum am cea mai mare nevoie de ajutorul tău.

Zamolxis s-a ridicat, fusese îngenuncheat la ivirea Maestrului, acesta l-a lut de braţ, Zamolxis era mai înalt cu un cap decât Pitagora, au coborât treptele templului astfel şi fără grabă s-au îndreptat spre clădirea locuinţelor lor. Zamolxis era fericit când se afla în apropierea Maestrului, acum mai fericit ca oricând, prin ceea ce i se transmitea, prin vibraţia emisă de Maestru. El ştia că acel fluid de înaltă vibraţie îl luminează şi pe el, că este ceva ca în principiul vaselor comunicante, când te afli în preajma unui mare iniţiat: chiar fără să doreşti, ceva din luminozitatea lui te va pătrunde şi vei beneficia, fie conştient fie inconştient, de acea hrană spirituală care

emană din spiritul celui mai luminat. Iată de ce uneori căutăm să fim în preajma unor persoane, simţind că apropierea lor ne este benefică şi dorim cât mai des să fim în preajma lor.

Iată că a ajutat-o pe Theano să vizualizeze acele imagini, Puterea fluidul, luminozitatea Maestrului erau atât de mari, încât ea, Theano, a beneficiat de acest câmp vibraţional de la distanţa mare la care se afla.

Pitagora şi Zamolxis au intrat în casă acolo au avut o discuţie.

Seara după încheierea programului zilei I-a convocat pe toţi discipolii – învăţători pentru o comunicare importantă. Zamolxis a fost rugat de maestru să o cheme şi să o însoţească pe Theano, la această întrevedere. De data aceasta, nici Zamixis nu ştia ce anume urmează să le comunice Maestrul. Era printre puţinele întrevederi cu învăţătorii când Zamolxis nu cunoştea dinainte motivul şedinţei. S-au adunat cu toţii în sala consiliului. A apărut Theano însoţită de Zamolxis. Maestrul I-a spus:

— Zamolxis, oferă-i lui Theano cel mai ales loc aşa cum i se cuvine unei mari preotese şi unei alese doamne.

Ceilalţi toţi aveau locurile stabilite şi ştiau care unde să se aşeze. Apoi Maestrul a continuat.

V-am chemat să vă comunic o hotărâre de mare importanţă pentru toţi. De astăzi în şase zile mă voi căsătorii cu Theano. Am considerat că e de datoria mea să vă anunţ aceasta.

S-a lăsat o grea linişte. Cine a crezut că Maestrul va rosti vreodată asemenea cuvinte? El, care era un împătimit al ascentismului! apoi a mai spus.

Vrea să ştiţi că nu fac altceva decât voia Divinităţii. Ce altceva suntem noi decât instrumente prin care Divinitatea se manifestă? Oare vă puteţi îndoi de spusele mele? Acum doresc să cunosc părerea voastră. Dacă are cineva ceva de spus, acum este momentul să spună pentru a lămuri toate neclarităţile, dacă există.

Primul consilier, discipol învăţător, cel care vorbea în numele tuturor a spus:

— Maestre nu poate fi vorba de neîncredere în hotărârile şi faptele tale, după cum bine ştim cu toţii că astăzi ai ieşit din templu după trei zile de comunicare cu Divinitatea. Încrederea noastră în înţelepciunea ta este neclintită, ştim şi credem că şi de data aceasta cuvintele tale au reprezentat voia Divină. Dar, de ce să nu recunosc, nu ne-am aşteptat să auzim o asemenea comunicare şi am rămas uimiţi de cele auzite. Suntem aici pentru a realiza cele ce ne-am propus înainte de a ne încarna şi prin aceasta să ne ducem la realizare misiunea acestei vieţi încarnate. Facă-se voia Divinităţii.

— Vă mulţumesc pentru încredere şi mulţumesc Tatălui Ceresc pentru încrederea sădită în voi. Vă rog să mulţumiţi şi voi Divinităţii pentru răsplata care o acordă slujitorilor devotaţi, atunci când crede de cuviinţă şi cum crede de cuviinţă. Ne vom revede peste cele şapte zile când va avea loc celebrarea căsătoriei anunţate, în cerc restrâns.

Discipolii au înţeles că întrevederea s-a sfârşit şi, ridicându-se, s-au înclinat în faţa Maestrului şi au plecat. A mai rămas Theano şi Zamolxis. Maestrul a continuat.

— Theano „doreşti să îţi inviţi părinţii să asiste la ceremonie?

— Da, Maestre, dacă nu contravine instituţiei.

— Nu contravine. Doar bine se ştie că nu s-a mai întâmplat aşa ceva în această instituţie, dar se vede că trebuie să ne obişnuim cu ineditul.

Vei avea nevoie de binecuvântarea lor iar eu la vârsta mea voi cere binecuvântarea Tatălui Ceresc. Vezi, Theano, de ce a trebuit să mi te adresezi? Vezică tu nu făceai altceva decât să execuţi ceea ce se stabilise acolo Sus? Acum Zamolxis te va conduce, Vei locui pe mai departe în casa fetelor până la ceremonie, apoi vei avea locuinţă în această clădire.

Zamolxis, prietenul nostru se va ocupa de cele necesare în vederea evenimentului, pentru că trebuie să recunoaştem, este vorba de un eveniment.

Apoi Zamolxis a condus-o pe Theano, dar nu înainte

ca aceasta să îngenuncheze în faţa Maestrului şi să îi sărute mâna, fără să spună nici măcar un cuvânt. Era prea tulburată de cele întâmplate în ziua aceia ca să mai poată comenta cele ce o uimeau.

Stupefacţia şi stupoarea erau copleşitoare nu numai pentru Theano, ci şi pentru întregul corp de discipoli-învăţători, însă încrederea lor în Maestru era de nezdruncinat.

Timp de şapte zile s-au făcut pregătirile necesare, în ce-a de a şaptea zi s-a celebrat căsătoria lui Pitagora cu tânăra şi frumoasa Theano, eveniment ce i-a bulversat pe cei care trecuseră prin şcoala pitagoreică şi nu numai pe aceştia.

Capitolul 5

TAINA FAMILIEI

După celebrarea căsătoriei, Theano s-a mutat în clădirea principală unde i s-a pregătit un frumos şi spaţios apartament cu toate cele necesare în el. În acea clădire până atunci nu locuia decât Maestrul şi Zamolxis, deşi era imensă casa. Fiecare încăpere avea o destinaţie precisă, ca dormitoare, camere de studiu, bibliotecă sau camere astrologice şi regenaratoare etc. Iată că acum Theona ocupa, la primul nivel, cele mai luminoase camere. Odată cu încheierea ceremoniei şi a sărbătoririi evenimentului, după retragerea invitaţilor care nu au fost decât cei foarte apropiaţi celor doi, Măiestrul i-a cerut tinerei Theona o scurtă convorbire, o discuţie pentru a fi foarte clare între ei orice relaţii.

— Theano, doresc să avem o discuţie foarte sinceră şi să nu existe între noi ceva ce ar putea întuneca lumina acestei zile.

Iată-te Theano, soţia mea. Poate nu ai sperat aşa ceva, dar vreau să ştii că nu am făcut decât cele ce mi s-au cerut să fac şi cele ce am înţeles că trebuie să înfăptuiesc. Acum pentru că eşti soţia mea, vreau să te rog să ai

înţelegere faţă de mine şi multă răbdare. Tu şti că eu nu sunt tânăr, aşa cum s-ar cere unui însurăţel. Eu o viţă întreagă am slujit credinţa, religia şi Divinitatea. Te rog să mă crezi că mi-ar fi peste putinţă să mă schimb, să îmi schimb modul de viaţă şi de a gândi aşa într-un timp record de o săptămână. Deci te rog să ai răbdare până când voi reuşi să îmi schimb mai întâi mentalul şi să fiu pregătit să îndeplinesc cele ce revin unui soţ. Nu îţi cer altceva decât răbdare şi înţelegere. Doresc ca aceasta să rămână taina noastră până când va fi timpul dezvăluirii tainelor, iată ce te rog. Deci ne vom continua viaţa cu tot programul ei aşa cum îl, aveam şi înainte de eveniment, deocamdată relaţia dintre nevoia fi cea dintre frate şi soră ca maestru şi discipol. Eu îţi acord toată atenţia şi cinstea unei soţii dar te rog răbdare. Când voi considera că pot trece la îndeplinirea drepturilor de soţ, voi avea grijă să ştii aceasta.

— Maestre şi onorate înalt soţ, sunt fericită să trăiesc în preajma ta chiar toată viaţa în aceste condiţii. Nu cred că mi-aş dori mai mult decât a fi în preajma ta. Îmi ajunge pătrunderea vibraţiei tale chiar de la distanţă şi sunt fericită. Nici nu sper mai mult, îţi mulţumesc pentru cât ai binevoit să-mi oferi. Sunt fericită şi îţi mulţumesc. Eu nu vreau să fiu altceva pentru tine decât cea care se supune dorinţelor tale, indiferent care sunt acestea. Aşa am înţeles eu că trebuie să fie o soţie, să se supună întru totul soţului ei, aşa am învăţat în chiar şcoala asta în primii ani de studii, când se preda despre ceea ce şi cum trebuie să fie o soţie, despre rolul soţiei şi menirea ei.

— Îţi mulţumesc Theano, acum am într-adevăr în faţa mea rodul muncii mele de o viaţă. Da, aşa se cerea fetelor care parcurgeau doar primele două trepte de iniţiere din această şcoală, să fie bune soţii, să fie supuse şi iubitoare şi să-şi îndeplinească cu cinste menirea de soţii, mame şi femei integre. Încă o dată mulţumiri pentru cele învăţate şi afirmate de tine.

Pitagora a îmbrăţişat-o pe Theano şi a sărutat-o pe frunte apoi s-a retras în apartamentul său. Viaţa celor doi

nu se schimbase cu nimic în afara faptului că Theano locuia în imediata vecinătate şi se vedeau la mese şi comunicau mai des şi făceau uneori câte o plimbare în parcul şcolii sau mai rar prin împrejurimi, fiind însoţiţi de Zamolxis.

Zilele se scurgeau, fiecare îşi continua munca, studiul şi obligaţiile ce-i reveneau din derularea vieţii, Theano era fericită că îl vedea pe Maestru zilnic, serveau mesele împreună cu Zamolxis şi la câte discuţii nu participa şi ea. Abia acum înţelegea multe taine care poate altfel nu le-ar fi înţeles niciodată Fericirea ei din acest punct de vedere era nemărginită. Este drept că uneori ar fi dorit ca Maestrul să treacă mai repede acel timp cerut pentru acomodare dar… se mulţumea doar cu titlul de soţie şi recompensa era mult mai înaltă şi mai benefică prin pătrunderea în profunzime a unor tine esoterice care o mulţumeau şi prin care începea să întrezărească împliniri mult mai măreţe şi mai subtile decât cele dorite de o soţie care nu şi-a desăvârşit studiile. Theano a început astfel să aprofundeze studiul esoteric şi începea să uite de faptul că era soţie; era şi nu era.

Din ce în ce mai rar îi venea să se întrebe şi nu o deranja că, în fapt, nu era soţi Maestrului. Era fericită că oricând îi putea cere ajutorul pentru elucidarea, înlăturarea neclarităţilor care se iveau în studiile ei.

*

Multe taine ale metafizicii a dezlegat cu ajutorul Maestrului, făcuse paşi uriaşi şi numai rareori îi cerea ajutorul. Ajunsese să poată comunica cu ghizii ei astrali şi tot ce dorea I se revela, dacă avea voie să ştie. Multe taine şi fenomene a înţeles, se simţea atât de fericită şi recunoscătoare Maestrului pentru cele ce ajunsese să parcurgă încât nu mai avea nevoie de nimic. În acest fel se scurseseră primele şase luni ale vieţii de soţie. Mulţumirea ei faţă de Maestru s-a transformat în recunoştinţă şi cu timpul a început să i se transforme flacăra iubirii în flacăra recunoştinţei şi manifesta faţă de Maestru o iubire caldă, calmă şi plină de înţelepciune şi puritate. Când îl însoţea în

plimbările lor, nu mai simţea acea flacără mistuitoare, ci o iubire şi o afecţiune filială şi pură. Începuse să se gândească cu groază la ceea ce însemnau îndatoririle soţului faţă de soţie. Acum ar fi vrut ca soţul şi Maestrul ei să nu dorească să-şi impună acele drepturi asupra ei, deşi îl iubea dar iubirea ei era de altă natură şi abia acu şi-o explica ei înseşi. Îl iubea pe Maestru, îl venera chiar, dar acum era conştientă că nu era acea iubire prin care să se ofere lui ca femeie, ci era iubirea pură închinată Maestrului şi nu omului. Se întreba nedumerită de câte feluri o fi iubirea şi de ce nu a fost capabilă să înţeleagă de la început că iubirea ei pentru Maestru nu era iubirea pe care o simte o femeie pentru soţ, ci de cu totul altă natură.

Frământată de asemenea gânduri care nu-I mai dădeau pace în suflet, într-una din seri I-a solicitat Maestrului o discuţie, o întrevedere.

— Maestre acum doresc să mă adresez Maestrului şi nu soţului meu. Iată-mă, Maestre, din nou îngenuncheată la picioarele tale şi rugându-te să mă ajuţi să pot să-mi explic cele ce mă nedumeresc. Eu nu mai pot pricepe unele stări şi am mare nevoie de ajutor.

— Theano, sunt aici pentru a te ajuta şi pentru a ne ajuta reciproc.

— Maestre, cred că nu te poţi îndoi de iubirea şi veneraţia ce ţi-o port, dar nu mai ştiu ce să cred despre cele ce se întâmplă cu mine.

Încep să cred că sunt instrumentul unor entităţi farsoare, ştiu cât te-am iubit şi cât de mult te iubesc, dar deşi îţi sunt soţie în faţa lumii, iată maestre că nu mai doresc să-ţi fiu soţie în fapt. Poate dacă aceasta s-ar fi întâmplat atunci imediat ar fi fost altfel, dar acum nu mai doresc, deşi îţi port vie şi pură iubire. Îmi este ruşine să spun aceasta, însă consider că aşa se cuvine şi îmi deschid inima în faţa celui ce m-a onorat cu înaltul grad de soţie. ştiu că sentimentul ce ţi-l port este pur şi nu doresc să ascund cele ce simt. Nu pot şti ce voi simţi în viitor, dar acum aşa simt; că trebuie să rămân pe mai departe aşa cum sunt, şi aş dori ca cele spuse să nu te îndurereze, şi că

poţi înţelege că în inima mea nimeni nu ocupă un loc mai înalt decât tine, deşi nu doresc să-ţi fiu soţie în fapt. Acum, Maestre, aştept sentinţa şi lovitura de graţie ce ştiu că mi se cuvin.

— Theano, copilă, eu îţi mulţumesc pentru încrederea ce mi-ai dovedit-o prin cele destăinuite acum. De ce să nu recunosc că am aşteptat să-mi spui toate acestea, nu eram străin de sentimentele tale pure încă de atunci, de la prima noastră convorbire, cea de dinaintea căsătoriei noastre.

Eu am avut răbdare ca tu să-ţi elucidezi singură sentimentele faţă de mine şi apoi să mi le spui, şi iată că timpul le-a rezolvat şi de această dată. Dacă voia Divinităţii a fost ca lumea să ne creadă soţ şi soţie şi tot voia divinităţii a fost ca noi să nu fim soţ şi soţie în fapt, ce ne pasă nouă de lume?

În faţa lumii vom rămâne aşa cum ne ştie ea, iar noi care ştim mai multe şi putem mai multe, vom respecta voia Divinităţii. Să ştii, Theano, că noi nu suntem decât instrumentele manifestării voii Divine, atât. Deci facă-se voia cerului prin noi. Acum află că nu doresc să intru în drepturile şi îndatoririle de soţ. Doresc aceasta mai puţin ca tine deşi şi eu te iubesc, dar să nu confundăm iubirea inimii cu descătuşarea şi epuizarea fizică. Mă bucur că ai ajuns să cunoşti acest înalt grad de a iubi, care nu are nimic comun cu satisfacţia fizică, cu care mulşi, chiar foarte mulşi îl confundă.

Cei neiniţiaţi când simt iubire pentru cineva, încearcă să şi-o manifeste prin Muladhara-Chakra, iar iniţiaţii prin Anahata-Chakra. Vezi ce distanţă trebuie să parcurgă cei care sun la nivelul Muladharei? Bineînţeles, nu sunt de condamnat de condamnat nici unii, nici alţii, pentru că viţa trebuie să-şi urmeze cursul. Toate sunt hotărâte acolo SUS, şi noi am participat la programul acestor destine care le urmăm, dar, spre regretul nostru, când am îmbrăcat haina de carne am uitat tot ce ne-am propus şi pentru ce ne aflăm aici.

Cei care, prin spiritualizare şi cunoaştere, ajung să-şi reamintească, sunt cei aleşi, cei fericiţi, şi acelora nu le

mai poate cauza nimic di plan terestru, pentru că ei ştiu că aici e doar scena cu piesa în care au primit să joace un rol, pentru a cunoaşte o experienţă anume.

Dar, vai, câţi nu mai ştiu că aceasta este doar scena şi că adevărul se află dincolo, după ce pleacă de pe scenă. Cei care reuşesc să cunoască aceasta nu se mai lasă furaţi şi impresionaţi de tragedia piesei şi privesc cu detaşare evenimentele de pe scenă. Iată, Theono, tu în piesa aceasta în care ne aflăm noi aici şi acum, trebuie să joci rolul soţiei.

Eu te rog să ai bunăvoinţa să joci acest rol cu toată răspunderea şi cu tot talentul tău disponibil pentru această piesă de teatru care se manifestă acum pe scena terestră. Nu este singura noastră manifestare artistică, ci doar una din miile de piese jucate şi din cele pe care trebuie să le jucăm, poate, pe alte scene în altă parte, prin turneele noastre de sub soare. Doar bine se ştie că cei mai buni artişti-actori sunt invitaţi pe scene mai înalte unde se desfăşoară piese mult mai subtile şi de mai înaltă ţinută. Deci, Theano, iată piesa noastră actuală.

Eu mă aflu aici ca şi tine să-mi interpretez rolul primit, deci pentru toţi spectatorii sunt soţul tău; aceasta nu înseamnă că trebuie să fiu soţul tău în fapt. Deci, fără nicio grijă, vom respecta aparenţele, pentru a nu compromite munca regizorului şi ne vom urma calea, scenă cu scenă, secvenţă cu secvenţă şi etapă cu etapă. Îţi mulţumesc că ai ajuns la cunoaşterea necesară pentru a putea fi sinceră cu tine însăţi şi totodată cu cei din jurul tău. Iată marele merit pentru care sunt mândru că eşti discipolul mei şi… soţia mea în această frumoasă piesă de teatru. Pentru toate aceste trebuie să mulţumim mai întâi Tatălui Ceresc.

Ce vreau să mai reţii, Theano, este că, venind aici pentru a ne juca rolurile pregătite acolo sus, avem de trecut mai multe examene, nu se poate ca cineva să apară pe scenă în rol principal fără a trece prin examenele necesare deţinerii unor roluri importante. Deci şi eu, şi tu şi fiecare la rândul său, are de trecut acele examene.

Theano, examenele noi ni le dăm, nu altcineva, iată eu te-am ales pe tine ca probă a examenului meu. Acum mă bucur nespus că am reuşit să trec examenul şi piesa actuală.

Poate acum nu înţelegi în totalitate ceea ce spun, dar va veni o vreme când vei înţelege şi vei şti ce am vrut să spun acum. Doresc ca şi tu la rândul tău să treci cu maximum de punctaj examenul echivalent acestui examen trecut de mine cu ajutorul tău, Theano, că nimic nu se poate obţine fără efort şi fără sacrificiu. Pentru fiecare pas obţinut în ascensiunea realizării noastre va trebui să dăm ceva, să oferim ceva nevăzutului, nu există înaintare fără obstacol.

Depinde de noi cât suntem dispuşi să muncim pentru a trece barierele ce ne stau în cale, depinde de fiecare cât este dispus să sacrifice pentru a merge mai departe. Cei care nu mai vor să lupte, să ofere ceva, se opresc. Obosiţi, se opresc şi apoi bat pasul pe loc nemaiînaintând spre alte cunoaşteri şi împliniri.

Deci nu uita că aici eşti doar un personaj într-o pisă de teatru şi că eşti într-un anumit rol ales de tine datorită pregătirii şi muncii tale. Eu îţi ofer pe mai departe înţelegerea şi afecţiunea mea, a unui soţ şi a unui Maestru care doreşte ca tu să nu te poticneşti din drum pentru a înainta spre locul unde se află cu adevărat recompensa muncii tale. Deci, tânăra mea soţie, niciun nor nu trebuie să umbrească lumina care răzbate cu atâta strălucire prin ochii tăi, lumina care vine de dincolo de rol şi scenă. Îţi urez să-ţi îndeplineşti cu mare cinste misiunea pentru care eşti aici. Îţi ofer ajutorul şi afecţiunea mea şi iubirea mea pură şi necondiţionată.

— Maestre, aceste cuvinte pline de înţelepciune vor rămâne în sufletul ţi inima mea pentru totdeauna.

Nu îndrăznesc să spun că am înţeles, că am pătruns cu înţelegerea mea tot tâlcul spuselor tale, dar mă voi strădui să le pătrund şi să înţeleg ceea ce trebuie.

— Theano, vei înţelege totul atunci când vor fi împlinite cele ce ai parcurs în revelaţia avută în ziua ieşirii

mele din templu, când aşteptai un răspuns, o hotărâre din partea mea; atunci când le vei fi priceput în totalitate. Până atunci mai ai de făcut mulţi paşi şi de jucat în multe piese diferite roluri, fără parcurgerea cărora nu poţi pricepe spusele mele. Atunci vei pricepe când vei fi parcurs toate etapele pregătitoare pentru a avea posibilitatea pătrunderii tainelor. Calea îţi este deschisă şi luminoasă, depinde de tine cât vei dori să străbaţi acum şi cât în… piesele următoare.

— Maestre, te rog ajută-mă să nu mă îndepărtez de lumină. ştiu că numai prin ajutorul tău pot înainta spre sferele înalte, poate inconştient am dorit să fiu în preajma ta pentru a-mi desăvârşi, sau, mai bine zis, pentru a-mi întregi cunoaşterea; şi, vai mie, neştiutoare, am confundat acel foc mistuitor al dorinţei de cunoaştere cu ceva pământesc şi impur, pentru care acum mă ruşinez că nu am priceput, nu am putut face o diferenţă între o iubire pură, şi o iubire impură.

— Nu te mai învinovăţi, toate s-au întâmplat aşa cum au fost prevăzute şi programate de sus. Deci, fruntea sus şi multă muncă în continuare, fără muncă şi sacrificiu nu se poate înainta. Nimic nu se dă şi nu se oferă cuiva fără ca acesta mai întâi să ceară, să ofere, să sacrifice ceva ca apoi să primească. Când vei fi înţeles şi când va fi timpul, vei pune în aplicare lecţia aceasta.

— Maestre, dă-mi voie să-ţi mulţumesc şi să-ţi sărut mâna în semn de recunoştinţă pentru cele ce mi-ai oferit.

Theano I-a sărutat mâna Maestrului, apoi s-a retras în camera ei pentru a încerca să pătrundă şi să priceapă cele spuse de Maestru.

Capitolul 6

ÎNFLORIRE

Viaţa îşi urma cursul în condiţiile cunoscute. Zilele se scurgeau, studiile se înteţeau mai ales pentru tânăra Theano, totul parcă se precipita şi se condensa, chiar şi

pătrunderea în anumite taine esoterice I se părea că are un anume scop şi rost şi încerca să acumuleze cât mai multă cunoaştere şi înţelegere atât în studiul esoteric, cât şi faţă de tot ceea ce o înconjura.

După multe ore de studiu şi meditaţii urma câte o plimbare în mijlocul naturii. Din ce în ce mai des Maestrul îl ruga pe Zamolxis să o însoţească pe Theona în plimbările sale, întrucât el nu întotdeauna era dispus la asemenea deplasări obositoare. Prefera să mediteze şi să aprofundeze cele ştiute şi să cunoască alte şi alte teme care îl împresurau parcă din toate părţile. Dar cum nimic nu este niciodată întâmplător, iată că nici plimbările celor doi tineri nu erau gratuite. Cu timpul, între ei s-a născut o prietenie şi o înţelegere reciprocă, parcă nici nu mai aveau nevoie de cuvinte, de multe ori ştiau ce urma să spună celălalt. Îşi cunoşteau îşi înţelegeau gândurile, iar cuvintele deveneau de prisos. Îşi împărtăşeau din cele ştiute şi studiate, puneau în practică metodele esoterice prin care îşi aprofundau cunoştinţele. Astfel au stabilit ore de comunicări telepatice, pentru început, apoi efectuau călătorii astrale aflându-se în locuri diferite, ca apoi întâlnindu-se să-şi confirme sau infirme reuşitele. Desigur că la început nu toate aceste experienţe şi experimentări s-au soldat cu nota maximă de reuşită, dar cu timpul reuşitele se ţineau lanţ şi bucuria celor doi nu mai cunoştea margini. Uneori, în serile sale disponibile, Maestrul le asculta cu atenţie şi bucurie expunerile şi se bucura alături de ei de cele ce li se aduceau la cunoştinţă. Dar după retragerea celor doi tineri Maestrul rămânea dus pe gânduri şi totuşi parcă o undă de întristare îi umbrea chipul destins, plin de bunătate. Oare ce-i întrista pe Maestru? Ce ştia el şi cei doi nu percepeau şi nu îndrăzneau. Dar să lăsăm ca totul să se desfăşoare aşa cum este prestabilit de acolo de unde se trasează destinele.

Iată că, uşor pe nesimţite prietenia colegială a celor doi, Theano şi Zamolxis, îşi schimba cursul. Cu cât erau mai încrezători în curăţia lor, cu atât parcă ceva din exteriorul fiinţelor lor, şi totodată din interiorul profund al

eurilor lor, îi atrăgea şi îi apropia fără să ţină seama de voinţa lor. Niciunul dintre ei nu dorea să depăşească o anumită limită a prieteniei lor, dar destinul lucra şi îşi desăvârşea opera. Pentru început, doreau să se vadă cât mai des. Apoi să fie cât mai mult timp împreună ca apoi să-şi dea seama că între ei se născuse-vai, da! – se născuse o iubire. Iată că Theano, cea fericită, a ajuns cea mai nefericită fiinţă de pe pământ şi din univers, aşa îşi zicea ea în sinea ei. Tot ceea ce simţise în urmă cu un an pentru Maestru, acum se transferase asupra lui Zamolxis.

Dacă atunci a îndrăznit să mărturisească Maestrului sentimentele ei curate, acum nici nu se gândea să le destăinuire. Prefera să sufere şi să aştepte să se transforme şi acum în ceva nevinovat şi pur. Nu acelaşi gând îl străbătea pe Zamolxis, traco-getul, obişnuit a lua taurul de coarne. El a dorit să aibă o discuţie cu Theano în această privinţă. Astfel că, într-una din zile, în lungile lor plimbări, a adus vorba despre cele ce dorea să clarifice, aşa cum înţelegea el bărbăteşte şi cinstit.

— Theano, vreau ca astăzi în timpul acestei plimbări, să discutăm ceva ce ne priveşte pe amândoi. Nu are rost să ne tot ascundem sentimentele unul faţă de celălalt. Noi ştim foarte bine amândoi că ceea ce simţim nu poate fi ascuns. Oare crezi că este cinstit, în primul rând faţă de noi, să ne ascundem sentimentele? apoi consider că este necinstit chiar faţă de Maestru. Nu avem voie să purtăm în noi o taină atât de curată fără să o aducem la cunoştinţă Maestrului. Nu poţi spune că nu este adevărat. ştiu şi ştim ce simţim unul pentru celălalt, aşa că nu văd ce rost ar avea să nu recunoaştem şi să nu încercăm să salvăm situaţia în mod onorabil. Aştept să cunosc acum părerea ta.

— Zamolxis, nu pot să te învinovăţesc de nimic. Tot ceea ce ai spus este adevărat. ştiu, ştim că între noi este ceva cu mult mai mult decât o prietenie colegială deşi, sincer o spun nu am dorit să fie mai mult decât atât.

Însă ceea ce mă îndurerează este faptul că tocmai mie mi s-a întâmplat aceasta. Mie, care am hotărât să nu

mă las robită de asemenea sentimente. Eu am dorit să fiu pentru totdeauna stăpâna trupului şi sufletului meu. Aceasta mă… necăjeşte acum, presentimentul că ceva din afara voinţei mele lucrează la zădărnicirea celor hotărâte de mine.

Lupt împotriva a ceea ce vine din afara voinţei mele şi voi lupta şi în continuare pentru a-mi dovedi mie, în primul rând, că pot să supun spiritului şi trupul, şi sufletul. Doresc aceasta şi o voi înfăptui.

— Theano, te-ai întrebat vreodată dacă aceasta este şi voinţa Divinităţii? Oare ai uitat că noi nu suntem decât… marionetele celor din astral? Întreabă-te mai întâi dacă, prin ceea ce ţi-ai propus, faci voia Divinităţii. Eu te rog să mai cugeţi la aceasta şi pune întrebarea acolo de unde va veni răspunsul cel în acord cu voia divină. Nu trebuie să uităm că noi suntem aici pentru a împlini cele ce s-au hotărât acolo de unde venim şi noi. Te rog, meditează asupra celor spuse de mine. ştiu că treci prin momente de grea cumpănă, dar nu uita că avem pe cineva în apropierea noastră care ne poate ajuta. Eu, deşi îi datorez viţa Maestrului, nu voi pregete să-i consult în legătură cu această spinoasă problemă. De ce? Tocmai pentru că, trăind alături de el, am ajuns să-i cunosc mai bine decât tine şi am ajuns, datorită bunăvoinţei sale, să pătrund multe taine care ţie îţi scapă, deşi ai parcurs cele trei trepte de pregătire iniţiatică şi te afli în pragul ultimului examen acelei de-a patra trepte de pregătire spirituală din această şcoală.

şi se pare că examenul tău nu este numai în ceea ce priveşte absolvirea celei de-a patra trepte, dar despre aceasta…

— Zamolxis, este adevărat că nu-i cunosc pe Maestruân măsura în care îl cunoşti tu, dar nu uita că eu nu sunt pentru el ceea ce eşti tu, ci cu totul altceva. Te rog să mă crezi că m-am gândit mult şi cum să procedez pentru a fi împăcată conştiinţa mea, cum să nu-l supăr pe cel pe care îl venerez, îl respect şi care s-a dovedit pentru mine atât de înţelegător şi de neegalat.

— Theano tu vei proceda cum vei crede de cuviinţă, dar părerea mea este că Maestrul ştie în privinţa noastră mult mai mult decât ştim noi.

Deci nu vând de ce să nu discutăm chiar în trei cele ce ne preocupă.

Dar, aşa cum de altfel spune Maestrul, toate la vremea lor.

A mai trecut un timp în care cei doi nu au mai abordat acest subiect spinos, deşi erau dominaţi de… sentiment. Maestrul încuraja prietenia lor. Nu părea să îl deranjeze de loc. Viţa îşi urma cursul său obişnuit, ghemul destinului se depăna după legi bine stabilite, dar nu oricine avea posibilitatea să pătrundă în tainele viitorului.

Capitolul 7

DESTĂINUIREA

După câteva luni de discuţi dintre cei doi, Zamolxis, care acum era convins că şi în sufletul tinerei Theano înflorise deplin acea spinoasă floare a iubirii, nu mai dorea să tărăgăneze lucrurile. ştia bine că nimic nu este întâmplător şi dorea să clarifice cele necesare pentru ca destinele să-şi urmeze cursul. În vederea derulării acestui curs solicitase Maestrului o întrevedere în particular. Bineînţeles că Maestrul nu era surprins, ci chiar aştepta deznodământul. Iată-l, dar, faţă în faţă, Maestru-discipol, stăpân-sclav, soţ şi…

— Maestre, mă aflu în faţa ta pentru că am mare nevoie de ajutor. Niciodată nu am avut atâta nevoie să fiu înţeles şi ajutat ca acum. Tocmai încrederea deplină respectul ce vi-l port m-au determinat să mă înfăţişez înaintea Maestrului şi stăpânului meu cu cele ce urmează.

S-a lăsat o tăcere. Maestrul, cunoscând urmarea, nu a lăsat să planeze asupra discipolului greutatea destăinuirii şi I-a zis;

— Zamolxis nu te afli în faţa stăpânului şi nici a Maestrului, te afli în faţa prietenului, a celui care a

împărţit cu tine timp de mai bine de douăzeci de ani atât arşiţa şi lumina soarelui, cât şi răcoarea şi întunecimea nopţii. Acum sunt prietenul căruia îi vei vorbi. Te ascult şi te înţeleg înainte chiar să rosteşti cele ce te-ai hotărât să-mi aduci la cunoştinţă.

— Maestre, prietene, de la tine am învăţat să fiu cinstit, bun şi îngăduitor cu cei din jurul meu. De la tine am învăţat multe di tainele ce altfel mi-ar fi rămas veşnic necunoscute. Pentru toate astea şi pentru multe altele, acum vreau să fiu cinstit să nu ascund nimic binefăcătorului meu din cele ce brăzdează sufletul meu.

Maestre chiar dacă ar fi să pierd în ochii tăi înaltul titlu de prieten, eu tot îţi voi spune acestea. Eu, servul tău, o iubesc pe Theano, soţia ta. Ceea ce este mai grav şi mai de neînţeles este faptul că şi ea mă iubeşte. Sentimentele noastre deşi se află sub control absolut, totuşi nu vreau să fie tăinuite în faţa ta: în ochii tăi trebuie să fiu cel care sunt cu adevărat. Iată motivul pentru care mă aflu în faţa ta îngenuncheat acum. Maestre, nu doresc nimic, ci doar atât am vrut, să ştii. Sunt stăpân pe trupul meu şi nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea.

— Fiule, prietene, nu te învinovăţi cu nimic. Toate sunt de mult stabilite. Îţi aminteşti când am ieşit din templu după cele trei zile de autoclaustrare? Îţi aminteşti, ei, prietene, de atunci ştiam cele ce tu mi le-ai… reamintit. Ce ţi-am spus eu atunci?

Iată crucea pe care trebuie să o ducem împreună, aceasta este, iar drumul este lung şi de loc uşor. Dar vom încerca să ducem greul şi să îndeplinim cele ce avem de îndeplinit.

— Dar, Maestre, şti că am dus o viţă de ascet, şi la fel şi Theano, şi-a propus să rămână în curăţie. Atunci ce se întâmplă cu noi?

— Prietene, cum vreţi voi să oferiţi ceva ce încă nu ştiţi cum arată? Ca să oferi ceva mai întâi trebuie să ai, să cunoşti taina scânteia vie a ceea ce oferi. Cei care nu au ştiut ce oferă, au oferit fără să cunoască taina în profunzime, oferta lor este fără greutate şi cântăreşte

puţin în balanţa ofrandei. Când cel care oferă ceva cunoaşte în profunzime subtilitatea ofrandei, atunci este cu adevărat înfăptuită ofranda. Deci, dacă ţi-ai propus să oferi ceva fără egal, atunci înclină-te în faţa sorţii şi urmează-ţi drumul, pentru că nimic nu se întâmplă fără ca mai întâi să fi fost pregătit şi stabilit în sfere înalte. Zamolxis prietene destinul tău este mare şi de profunzime, tu nu faci decât să împlineşti cele ce face voia destinului.

În faţa destinului nu putem să ne opunem, căci oricum nu avem sorţi de izbândă, firul trebuie să fie depănat până la capăt.

Deci acum a sosit timpul să faci dovada bărbăţiei neamului tău, nu în zadar ai venit aici din inima munţilor oare nu destinul te-a adus aici? Oare nu eşti tu cel prin care primesc ajutor şi nu sunt eu cel prin care tu primeşti ajutor? Iată două din instrumentele prin care Divinitatea lucrează în opera Sa fără egal. Aşa că fără autoînvinovăţiri şi fără complexe, că suntem altceva decât particule de viaţă prin care Viaţa se manifestă. şi acestea se manifestă după nişte reguli şi legi pe care noi, din interiorul hainei noastre de carne, nu întotdeauna avem posibilitatea să le percepem. Fii liniştit şi ai răbdare că toate sunt hotărâte şi nu se vor întâmpla decât aşa cum trebuie. Referitor la Theano, nicio vorbă în plus, să lăsăm să se decidă ea când va dori să se schimbe ceva în viaţa ei. De fapt, greul cel mai greu ei îi revine, ea şi-a dorit aceasta şi acum nu poate decât să îşi urmeze cele ce şi-a propus şi a primit să înfăptuiască acum şi aici. Deci, răbdare prietene şi tăcere.

Aceste fiind spuse, Zamolxis a înţeles că Maestrul a dorit să rămână singur şi s-a retras. Mult a mai meditat la spusele Maestrului, şi a respectat întocmai îndemnul său.

Theano nu a ştiut nimic despre discuţia lui Zamolxis cu Pitagora. Se frământa, se zbătea între cele ce simţea şi între cele ce ar fi dorit să fie. Regreta linişte dinaintea acestei furtuni sufleteşti. Uneori îl învinuia pe maestru că numai di cauza lui s-a întâmplat acestea. Apoi venea rândul ei la auto-învinovăţire; şi astfel îi devenise viaţa un chin, un iad adevărat. Când a ajuns să nu-şi suporte

situaţia, atunci s-a înfăţişat Maestrului pentru a-l cere încă o dată ajutor, numai că acum nu ştia nici ea ce să-l ceară, dar simţea că totuşi de la el îi vine salvarea. Iat-o în faţa Maestrului, îngenuncheată ca în urmă cu aproape doi ani de zile.

— Maestre, iată-mă la picioarele tale, iată un suflet greu încercat care vine să te roage să îl ajuţi. Dar acum nu mai ştiu ce anume să-ţi cer, Nu de mine depinde modul în care voi fi ajutată, ci de tine.

Eu doar atâta ştiu: că sunt pusă în cea mai penibilă conjunctură în care ar putea fi cineva care se bucură de lumina unui Maestru, aşa cum m-am bucurat eu în ultimii doi ani.

Simt că din nou sunt în…" atenţia unor „unor entităţi farsoare care cred că şi-au propus să îşi bată joc de mine. Spun aceasta deoarece după hotărârea mea de a duce o viaţă ascetică, iată că, fără să vreau, fără să doresc, mă simt, sunt… da, de fapt sunt îndrăgostită, aşa, ca şi cea mai vulnerabilă şcolăriţă, de… Zamolxis. De ce? Cum este posibil ca, în afara voinţei mele, să mi se întâmple aşa ceva? Sunt revoltată profund şi mi-e ruşine ca tocmai mie să mi se întâmple una ca aceasta.

De fapt, Maestre ce se întâmplă cu mine şi în jurul meu? Cine se ocupă de asemenea farse ciudate şi nedorite? Unde este liniştea mea? Cine şi de ce m-a lăsat fără ea?

— Linişteşte-te, copilă, nu este vorba de nicio farsă, ci de un destin la care şi pentru care te afli acum aici. La programarea acestui destin ai contribuit şi tu şi, mai mult decât atât, chiar ţi-ai dat acordul înainte să te încarnezi. Tu ţi-ai acceptat soarta aceasta pentru a face paşi evolutivi. Nu ai altceva în viaţă decât ce ţi-a lipsit din experienţele încarnărilor anterioare şi trebuia să vi să treci şi aceste probe. Tu ai dorit aceasta, pentru a face un salt acolo unde te vei duce după dezbrăcarea acestei haine de carne. Deci nu te mai perpeli, că tot degeaba. Calea ţi-e trasată, ţi-ai dat acordul pentru aceasta, aşa că acum este tardiv să doreşti altceva. Mai bine linişteşte-te şi vom face

o călătorie în astral şi vei citi din documentul Akasik ceea ce acum te nemulţumeşte. Vei vedea că tu ai dorit să parcurgi un anumit drum pentru a culege roadele acolo sus, Vom parcurge împreună calea astrală şi te vei convinge, dar vei vedea doar atât cât trebuie, şi nu mai mult, pentru ca toate să decurgă normal, după cum au fost stabilite.

Maestrul şi Theano au făcut cele necesare îndeplinirii unei asemenea călătorii, unde Theano s-a lămurit asupra celor spuse de Maestru. Călătoria a durat puţin în timp terestru, o jumătate de oră, dar în timp astralmult mai mult, căci timpul astral nu corespunde timpului terestru. După cele văzute şi înţelese acolo, prin acea dedublare, la întoarcere Theano a spus:

— Maestre te rog să mă ierţi că am fost atât de pornită împotriva… împotriva cui de fapt? Dar acum ştiu şi am înţeles cele ce am făcut şi mă supun destinului şi sorţii, a sorţii hotărâte acolo, sus, şi aprobate de mine, acum am înţeles că de fapt eu mi-am dat acordul pentru cele ce am vrut să înfăptuiesc acum în această viaţă. Încă o dată, Maestre, îţi mulţumesc pentru ajutor şi rămâne ca timpul şi îngerii să ne fie favorabili.

Zilele se scurgea toate îşi urmau cursul firesc, dar tot la fel şi fiorul care pusese stăpânire pe inimile celor doi îşi amplifica de la o zi la alta intensitatea. Când Maestrul a crezut de cuviinţă că este vremea potrivită, I-a chemat pe cei doi şi le-a spus:

— Acum vă găsesc pregătiţi să luaţi cunoştinţă de cele ce trebuie. Voi sunteţi sortiţi să aduceţi pe lume trei copii. Cu alte cuvinte prin voi trei spirite trebuie să se încarneze pentru a-şi urma şi ele destinele. Pentru a vă putea îndeplini această îndatorire, voi amândoi aţi avut nevoie de mine, de sprijinul meu. V-am promis ajutorul acolo Sus şi iată că acum îmi respect promisiunea. De acum, voi sunteţi soţ şi soţie, am primit pentru voi această dezlegare şi v-o aduc la cunoştinţă, dar… iată că există un „dar”: în faţa tuturor, tu, Theano, vei fi soţia mea, dar în fapt vei fi soţia lui Zamolxis. Eu vă leg din ordin Divin şi vă

declar soţi, în faţa Divinităţii. Nimeni nu trebuie să cunoască această taină în afară de noi, deci mare atenţie. Acesta mi-a fost obligaţia faţă de voi. Acum vom convieţui tot la fel în această casă, însă voi vă veţi petrece viaţa de familie împreună şi în taină.

Tu, Theano, îi vei fi soţie supusă şi îi vei oferi ce mie nu mi s-a permis să am. Iată de ce a trebuit să vi aici şi să te cultivi în ştiinţa isoterică. Oare cum ar fi fost posibil ca o tânără fată de neam ales să devină altfel soţia unui om… deşi iniţiat, totuşi în faţa societăţii în care trăim – un sclav, deşi i-am acordat de mult actul de libertate. Iată de ce a trebuit să vă aflaţi în apropierea mea atâta timp. Iată că zeii ştiu să răsplătească altfel decât oamenii.

Acum primiţi-vă răsplata curăţiei voastre şi a fidelităţii voastre faţă de mine. Consideraţi-mă părintele vostru. Sunt de altfel părintele vostru spiritual. Toate aceste vor rămâne taine pentru toată lumea, până se va împlini ceea ce tu, Theano, ai văzut în acea revelaţie din clipa ieşirii mele din templu. Abia atunci va fi vremea destăinuirilor acestor taine. Dar până atunci tu mai ai multe de învăţat în această şcoală terestră. Când se vor împlini cele tăinuite acum, tu, Theano, îţi vei fi parcurs în totalitate pregătirea în plan terestru şi atunci înainte de plecarea ta de aici vei dezvălui tainele ce ţi-au încredinţat de-a lungul vremilor, a pregătirilor tale în spaţiul acesta. Cu dezvoltarea şi dezvăluirea tainelor ce le daţi în documentul Akashic, îţi închei şi îndeplineşti misiunea terestiană. Dar, până atunci tăcere.

Zamolxis, tu, în mare parte îţi cunoşti misiunea, însă în totalitate încă nu ţi-o şti nici tu, pentru că nu este bine să ştii totul, ci trebuie să parcurgi ca un începător şi ca un necunoscător cele ce le ai de îndeplinit. Nu întotdeauna este bine ca încarnatul să-şi cunoască în întregime misiunea, pentru a nu se lăsa influenţat de cele ce le cunoaşte anticipat. ştiu că tu ai făcut multe investigaţii pentru a pătrunde tainele în profunzime, dar eu, care cunoşteam mai înainte cele ce le vei întâmpina, am avut grijă să cunoşti numai ceea ce îşi este benefic. Va veni o

vreme când şi tu vei şti tot ce vei dori şi chiar şi ce nu vei dori, dar acea vreme este tot atunci când va fi şi vremea descifrării şi dezvăluirii tainelor de către Theano. Atunci va fi cineva în preajma voastră care va purta un nume foarte asemănător cu cel de Theano. Atunci vă veţi întâlni în cu totul în altă conjunctură şi vă veţi recunoaşte ulterior şi vă veţi reaminti de cele parcurse de voi acum. Toate aşa cum sunt prevăzute şi hotărâte. Urmaţi-vă destinele, sunteţi şi acum şi veţi fi şi atunci în traiectoria luminii, bucuraţi-vă de aceasta şi nimic să nu întunece calea voastră de lumină. Noi trei am fost în acelaşi timp şi spaţiu şi nici acum nu suntem pentru ultima oară. şi atunci când va fi ora adevărului ne vom întâlni şi vom conlucra. Ne vom recunoaşte fiţi pe pace, şi va trebui şi atunci să conlucrăm pentru a absolvi ultimul nostru examen care îl vom pregăti împreună în şcoala terestră.

Capitolul 8

ÎMPLINIRE

Din dezlănţuirea sentimentelor celor doi s-au născut trei copii: doi băieţi numiţi Armneste şi Telauges şi o fiică numită Damo. În faţa tuturor a aceşti copii treceau drept copiii lui Pitagora, şi această familie era admirată de toţi cei ce îi cunoşteau şi îi respectau învăţătura Maestrului. Copiii au fost de mici educaţi şi familiarizaţi cu ştiinţa esoterică, iar cunoaşterile Maestrului nu au încetat să-şi facă loc în sufletele şi mentalul lor.

Pentru cei doi şi de fapt pentru toţi trei, Pitagora, Zamolxis şi Theano, zilele îşi urmau cursul şi fiecare avea motive de bucurii împliniri şi de... strângeri de inimă. Cât timp copiii erau mici, era uşor de a ascunde tainele ivirii lor; dar iată că fiul lor cel mai mare împlinise şapte ani şi devenea din ce în ce mai atent la ce se întâmpla în jurul lui. Parcă o nelinişte se strecura în sufletul mamei şi aceasta creştea vertiginos, însă neliniştea ei nu era ceea ce credea, adică tăinuirea în faţa copiilor a dragostei ei

pentru Zamolxe, ci cu totul altceva, ce încă nu-şi arătase întreaga dimensiune a… prăpastiei.

Zamolx, şi el presimţea ceva, fără însă a-şi face gânduri negre, deoarece ştia că întotdeauna a avut un real ajutor în Maestru, iar acum îi venea să lase toate spre rezolvare, de asemenea Maestrului. Totuşi acum nu se mai putea; acum el era cel chemat să rezolve sau să înlăture dilema în care se afla. ştia de când îşi începuse studiile pe lângă Maestru şi din bunăvoinţa acestuia, că El va trebui să-şi ajute neamul şi să îl îndrume pe calea evoluţiei spirituale. Înainte să se ivească Theano în viţa lui, de multe ori se gândise să ceară Maestrului încuviinţarea de a se întoarce în patria sa pentru a pune bazele unei şcoli iniţiatice. Odată cu apariţia Theanei în viaţa lui, acest gând îl cam lăsase uitat. Acum iată că se ivise ba chiar era ceva mai mult decât un gând era o dorinţă de… îndepărtare de acele locuri şi îşi dădea bine seama că se apropie împlinirea destinului său.

În acest sens a început să facă investigaţi isoterice şi a înţeles că sosise ora, sosise clipa în care el trebuia să se întoarcă acolo unde, cu treizeci şi cinci de ani în urmă, pornise în lume cu focul cunoaşterii aprins. Iată că acum când îşi dorea cel mai puţin să se întoarcă la ai săi, acum ştia şi înţelegea că trebuie. Pentru el se ivise cu adevărat cea mai profundă şi de nerezolvat ecuaţie. Nimic nu mai putea fi amânat, parcă cineva îi număra zilele şi le însemna pe un răboj şi cele care îl despărţeau de neamul său erau însemnate cu roşu, să se vadă de la mari distanţe şi să se ştie că erau nepermise în faţa Divinităţii. Astfel nu îşi mai afla locul, un dor nebun îl chema spre neamul vitejilor traci şi o datorie îl ţintuia pe loc. Fiind în această stare de… sfâşiere, într-una din zile se adresă Maestrului, pentru aşi mai uşura greutatea ce-l apasă sufletul.

— Maestre acum nu mai ştiu nici ei ce vreau. De atâtea ori ţi-am expus dorinţa de a-mi ajuta poporul din care provin încât sunt sigur că nu ai uitat, deşi în ultimii ani nu am mai vorbit despre aceasta. Iată, Maestre, că acel foc năprasnic s-a aprins din nou în fiinţa mea şi acum arde

cu flacără mult mai mare ca în trecut. Pe cât îmi dau seama că nu mai pot îndeplini acea dorinţă, pe atât focul mă mistuie mai tare. Maestre, acum sunt într-adevăr între ciocan şi nicovală şi nu mai pot pricepe ce va urma.

— Ce să urmeze decât depănarea destinului. Oare este corect în faţa creatorului ca eu să beneficiez de ceva şi din surplusul meu să nu dau şi celor nevoiaşi ceea ce mie îmi prisoseşte? Cum vezi tu aceasta? Iată, tu spuneai că poporul tău trebuie educat spiritual şi că tu vrei să faci acest serviciu închinat Divinităţii. Acum a sosit vremea şi şti asta foarte bine. Nu văd ce te-ar încurca.

— Dar, Maestre, acum am o familie, copii, m-am ataşat lor şi cum să mă rup de cei pe care îi iubesc aşa de mult?

— Greşeşti, prietene, tu nu ai familie, şi nici copii. Doar bine şti că Theano este soţia mea şi copii sunt copii mei în faţa întregii lumi.

— Da în faţa lumii aşa este, dar noi bine ştim că faptic altfel stau lucrurile, şi mi-e greu să…

— Oare, dacă era uşor, mai aveai nevoie de o asemenea probă? Nu ştii tu că probele se dau pe măsura iniţierii şi în raport cu ceea ce vei dobândi ulterior trecerii lor? Iată că acum ai ocazia să dovedeşti, ţie în primul rând, dacă ceea ce ţi-am oferit în atâţia ani am sădit în loc fertil sau în loc arid.

— Maestre, doresc nespus de mult să-mi pot ajuta neamul, dar ce va spune Theano, nu vreau să par în ochii ei că am renunţat la ea şi la fericirea nemărginită oferită mie prin naşterea celor trei copii. Deşi gândul de despărtre de copii mă chinuie cel mai dur.

— Tu să nu uiţi, Zamolxis că soţia ta este o iniţiată şi că ea nu ar dori ca tu să nu îţi îndeplineşti misiunea pentru care te afli aici, din cauza ei sau a copiilor zămisliţi de ea. Nu uita că şi ea are probele ei de trecut, la fel ca şi tu pe ale tale, deci fiecare are parte de ceea ce nu a înfăptuit în alte „clase” ale şcolii terestre. Deci, înainte de toate, îndeplinirea misiunii. Copii tăi vor avea tată, iată că sunt şi eu bun la ceva, soţia ta va avea un soţ în faţa lumii şi o

situaţie care să nu îţi facă zile negre din cauza necesităţilor traiului, rămâne doar problema strict de legătura afectivă şi trupească. Oare nu crezi că la un moment dat trebuie să dovedim că suntem stăpânii trupului nostru? Iată, acum poţi să-ţi dai seama ce înseamnă această ofrandă a ascetismului, nu atunci când nu cunoşti fiorul cărnii, acum se cere să dovedeşti că poţi face ofranda în toată plenitudinea ei. Deci acum este vremea scadenţei. Vrei tu să-ţi îndeplineşti cele ce tu ţi-ai propus să înfăptuieşti? Dacă vrei şi poţi, dovedeşte. Nimic nu te poate reţine aici decât slăbiciunea trupească. Dacă o vei învinge atunci vei rămâne veşnic în sufletul neamului tău.

Gândeşte-te, prietene, ce este mai măreţ şi mai de preţ: o secvenţă dintr-un joc de teatru, sau viaţa reală din exteriorul scenei? Alege cu mare atenţie, prietene. Eu sper să nu mă fi înşelat în privinţa ta. Află că eu ştiam aceasta de mult şi am aşteptat să se împlinească vremea pentru a te vedea la lucru cu adevărat. Tu eşti acum cel ce hotărăşte.

— Maestre, mă voi mai gândi şi în curând îţi voi comunica ce am hotărât. ştiu, nu îmi va fi uşor în niciun fel, dar sper să nu greşesc.

— Roagă-te Zeilor să te lumineze ce trebuie să faci pentru a nu greşii. Zeii să te ajute şi nu uita că şi tu poţi fi zeu pentru neamul tău.

După această discuţie cu Maestrul şi prietenul său, Zamolxis a intrat în templu şi a rămas acolo timp de trei zile. Când a ieşit de acolo, Maestrul îl aştepta pe treptele pe care cu ani în urmă el, Zamolxis, îl aşteptase. Când s-a apropiat de Maestru a spus:

— Maestre, tu mă aştepţi?

— Da prietene de acum nu îţi mai sun Maestru, ci coleg. Mă înşel cumva?

— Nu, prietene. De astăzi în şapte zile voi părăsi aceste locuri şi persoane care îmi sunt atât de dragi şi mă voi întoarce acolo unde îmi este destinat să fiu şi să ajut un mare neam care trebuie să cunoască adevărul. Acum am

reuşit să ştiu pentru ce m-am aflat atâţia ani în preajma ta. Acum pentru mine nu mai sunt taine şi nici moarte nu mai există.

— Mă bucur să aud toate acestea din gura ta. Deşi eu le ştiam de multă vreme, totuşi tu trebuia să hotărăşti şi aici jos cum ai hotărât cândva acolo sus, înainte să venim aici. Iată acum mi-am achitat datoria care o aveam faşă de tine. Urmează ca în timp să îmi achit şi faţă de Theano, cele ce îi datorez.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă, Maestre şi prietene, că nu îţi vei îndeplini misiunea. Acum ştiu şi recunoască ai fost ghidul meu spiritual în această viaţă. Vei rămâne tot la fel ca şi până acum. Vom comunica telepatic şi ne vom transmite rezultatele muncii noastre fără să fie nevoie să ne deplasăm şi să fim în acelaşi timp şi loc odată.

— Theano, deşi iniţierea ei era deplină totuşi a suferit mult pentru hotărârea lui Zamolxis. Până la urmă a înţeles şi ea că acestea erau prestabilite şi că trebuiau îndeplinite, pentru a nu-şi prelungi staţionarea aici în această şcoală, oarecum corecţională, a acestui univers, care este planul terestru.

Acum ştia şi credea că pentru a oferi o ofrandă trebuie într-adevăr să pătrunzi mai întâi tainele acelei ofrande pentru ca gestul tău să fie deplin. Acum înţelegea ceea ce a vrut să spună maestrul în urmă cu mulţi ani, când nu a prins tâlcul spuselor sale. Acum avea ocazia să cunoască pe viu ceea ce cunoscuse teoretic din lecţiile oculte pe care le studiase, conştientiza de fapt puterea de care trebuie să dispui pentru a te putea numi stăpânul trupului şi sufletului tău. Acum realiza, de fapt, ce mare diferenţă există între teorie şi practică, între a cunoaşte din învăţăturile altora şi între a cunoaşte prin propriile-ţi forţe. A primit cu resemnare hotărârea lui Zamolxis. Ba, mai mult, nici nu putea să se exteriorizeze faţă de cineva, pentru durerea din sufletul ei. Singura persoană în faţa căreia ar fi putut să-şi exprime durerea era Maestrul, dar oare ce impresie I-ar fi făcut Maestrului? Ce va crede Maestrul despre ea după ce de atâtea ori I-a solicitat

ajutorul? Nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Era conştientă că trebuie să sufere în taină ţi s-a mulţumească cerului că avea copiii lângă ea. Dar El, Zamolxis, El ce se va face de dorul lor? Astfel a început să se roage pentru El, pentru a-l uşura lui durerea care era de atâtea ori mai mare decât a ei. Cei doi, înainte să se despartă, s-au înfăţişat Maestrului şi i-au mulţumit pentru darurile sale şi i-au cerut voie să intre împreună în templu pentru a-şi face urări şi legăminte. Iată-i în templul închinat Divinităţii unde au făcut acel legământ peste vremi şi ani şi şi-au urat cele de cuviinţă pentru despărţirea care era iminentă. S-au făcut pregătirile necesare călătoriei lui Zamolxis. În cea de-a şaptea zi El a pornit la drum, condus fiind de discipolii Maestrului şi colegii săi. Doar Theano, era cea care îl iubea şi îi respecta dorinţa, nu i-a condus decât cu privirea de după perdeaua ferestrei din camera astrologică, de unde avea o mai mare deschidere asupra drumului pe care îl începuse Zamolxis, pentru veşnicie.

Capitolul 9

REÎNTOARCEREA

Plecase Zamolxe un tânăr dornic de cunoaştere şi de… aventură, în urmă cu aproximativ 35 de ani, şi iată-l, se întoarce Zamolxis, un iniţiat în tainele esoterice. Sigur că nu îşi mai găsise părinţii în viaţă, dar îşi găsise fraţii şi nepoţii, care se bucuraseră nespus de venirea lui. Venise, şi nu oricum, ci foarte bogat, dar bogăţia lui cea mai mare nu era de ordin material, ci era de ordin spiritual. La aceasta, puţini au putut ajungem

Zamolxis, cunoscând multe despre tratarea bolilor, începuse prin a-l ajuta pe cei apropiaşi lui, familiei lui, vindecându-l de diferite boli pe mulţi. Pe cei dornici îi învăţase cum să folosească plantele pentru însănătoşirea bolnavilor. Îi învăţase să nu mai folosească în alimentaţie carnea. Cei care s-au vindecat respectându-l învăţătura I-au urmat cu credinţă îndemnul. Mai mult decât atât au

recomandat şi altora cele învăţate de ei de la Zamolxis. şi aşa, pe nesimţite, s-a început introducerea în iniţierea şi învăţătura lui Zamolxis, cel venit de peste mări şi ţări. Pe cei mai sclipitori la minte îi învăţase şi îi iniţiase în tainele astrologiei. Astfel merse vestea până la curtea marelui Rege al tracilor. Cum regele nu mai era de mult în floarea vieţii şi dorea să se folosească de multă învăţătură a lui Zamolxis, l-a invitat la curte şi l-a primit cu fast. I-a oferit înalte onoruri şi titlul de Mare Preot şi l-a rugat să rămână la curte pentru a avea posibilitatea să transmită şi urmaşilor învăţăturile lui. Zamolxis a primit cu bucurie, I se oferise de tot ceea ce dorea, posibilitatea înfiinţării unei şcoli de iniţiere în cunoaşterea esoterică ţi ocultă, după metodele Maestrului Pitagora şi a şcolilor de iniţiere egiptene.

Timp de câţiva ani Zamolxis a pregătit 12 tineri, iniţiindu-l şi oferindu-le marea sa cunoaştere. Aceşti discipoli fiecare la rândul său, a dorit să predea ştafeta cunoaşterii mai departe, pentru iluminarea neamului trac. După ce s-a convins Zamolxis că şcolile de iniţiere funcţionează exact după cum a prevăzut şi a dorit, că îşi urmează cursul firesc cursurile şi experienţele metafizice, el a ştiut că acum îşi avea rolul îndeplinit. A cerut încuviinţarea regelui, câtva timp să se retragă în sihăstria munţilor pentru a medita în voie la destinele neamului său.

Regele, fiind mulţumit şi având mare încredere în Zamolxe, Marele Preot, mai ales că acum avea în apropierea lui pe discipolii Marelui Preot, a fost de acord ca Zamolxis să se retragă în munţi pentru a afla, în linişte şi meditaţie, destinele şi viitorul neamului trac şi-a urmaşilor acestui neam de viteji.

Zamolxis, când s-a hotărât să înfrunte vitregiile munţilor şi liniştea lor, ştia d ce o face. Niciun pas nu făcea fără să aibă o mare acoperire. El, în şcolile superioare din Egipt, a avut posibilitatea să descifreze nişte vechi hrisoave, din care a înţeles că aici, în inima Munţilor se află o mare taină şi că acea mare taină va fi descoperită de un Om-Zeu al neamului care stăpâneşte acel munte.

Era conştient de puterile sale oculte şi, acum mai mult ca oricând, I se trezise dorinţa de a descoperit marea taină. Bineînţeles că nu se considera zeu, dar dorinţa de a descoperit în continuare taine şi cunoştinţe nu I se stinsese, dimpotrivă, se accentua şi îi domina fiinţa. Aşadar se pregătise de… drumeţie. Câţiva dintre discipolii săi, cei mai apropiaţi lui, au dorit să îl urmeze; sigur că, la plecare, nu ştiau cât va dura expediţia lor şi care vor fi rezultatele ei.

Ceea ce ştia Zamolxis la plecare în acea expediţie era faptul că acel munte, acel mare munte, nu are fârf şi este înconjurat de alţi şapte munţi mai mici, având rolul de veghetori ai marii taine. Mai ştia că în interiorul muntelui nu se poate pătrunde cu corp fizic, numai după ce s-a pătruns mai întâi prin mijloace esoterice cu corp astral prin metodele dedublării. Nimănui nu I se va permite astfel, aceasta era prima condiţie de a ajunge cineva acolo pentru a pătrunde taina tainelor.

După ceremonia de… drum bun şi rezultate depline, ceremonie desfăşurată la curtea marelui tarabostes, Zamolxis şi primii lui discipoli au luat calea munţilor.

Capitolul 10

TAINA TAINELORPIRAMIDA

Zamolxis, după venirea în locurile natale, a început investigaţia mentală a pătrunderii în taina tainelor. După multe căutări şi sacrificii a reuşit să localizeze unde se afla taina, ca apoi, după alte şi alte sacrificii să poată pătrunde în interiorul ei. Pentru toate acestea I-au fost necesari câţiva ani buni. Mai precis, patru ani. Abia după ce a cunoscut în cele mai mici amănunte taina, a pornit la cunoaşterea ei în plan fizic. Iată-l aşadar la drum, cu cei şapte dintre primii discipoli ai săi.

El a cutreierat munţii mult timp, nu din necunoaştere ci din ordin ocult înalt. Nu I se permitea să intre în acea taină înainte ca cel puţin trei ani să nu fi stat în totală

detaşare de tot ce este pământesc şi lumesc, se cere o viaţă ascetică de câţiva ani ca să poţi pătrunde în marea taină. Aşadar după trei ani de... autoclaustrare, de ascetism, iată-i la poala muntelui, deţinătorul marii taine. Discipolii lui au primit ordinul să-i aştepte până va reveni, indiferent cât timp va trece, pentru că va reveni, iar ei vor trebui să-şi dovedească încrederea în el şi să aştepte acolo unde îşi puseseră tabăra, pentru că El, dacă nu se va mai întoarce în corp fizic la ei, se va întoarce în corp subtil şi le va spune, le va transmite cele ce au de făcut. Bineînţeles că discipolii lui au fost întru totul de acord şi au primit să aştepte cât va fi nevoie. Pentru ei timpul nu era altceva decât o noţiune terestră, iar ei ştiau că ceea ce contează este apropierea de Lumină şi nu altceva.

Zamolxis după ce a comunicat cele necesare discipolilor săi, a pornit la drum. După trei zile de căutări a găsit locul pe unde se poate pătrunde în interiorul muntelui. Pentru a avea acces în corp fizic a făcut cele necesare. Printr-o ultimă dedublare a pătruns prin locul indicat şi a parcurs drumul mental, apoi a revenit în trup şi a început efectuarea aceluiaşi traseu, dar aflându-se în corp fizic. Sigur că aceste două călătorii sunt atât de diferite: cât este de minunat şi de uşor şi plăcut o călătorie astrală şi cât este de greoaie o călătorie în corp fizic! Ce diferenţă şi ce distanţă! Ca de la cer la pământ. Nu a fost scutit de nicio greutate, de niciun obstacol posibil, Zamolxis, în acea călătorie spre ţelul vieţii lui. Cu atât mai mult a savurat realizarea, cu cât a plătit-o cu chin şi sacrificiu în plan terestru. El ştia ce este acea taină a tainelor: era o PIRAMIDĂ ascunsă în interiorul acelui munte. Acum sosise clipa să o pătrundă să poată pipăi şi atinge de cele văzute acolo de atâtea ori în călătoriile lui astrale. A pătruns în acel loc pe unde I s-a indicat, pe unde îl conducea de altfel ghidul său astral. A pătruns în peşteră apoi, din acea prelungire a peşterii se făcea... era un tunel; a înaintat, a fost nevoit să se târască uneori ca şarpele, să transpire să sângereze ca apoi să ajungă, la... lumină.

Iată că dintr-odată se sfârşise acel... tunel şi în faţa

lui un zid, da, un zid de… granit. El a cerut atunci ghidului său să-l comunice metoda pătrunderii cu corp fizic prin acel zid şi, bineînţeles printr-o meditaţie, a primit răspunsul. L-a folosit. Zidul se deschidea printr-o vibraţie anume, trebuia doar să stăpâneşti vibraţia şi să o localizezi şi apoi să emiţi unda ei spre acel zid.

Zamolxis a încercat şi a reuşit. Cunoştea metoda stăpânirii vibraţiei o folosise de multe ori pentru a-şi ajuta semenii. Iată că zidul s-a dematerializat, iar el a pătruns în interiorul construcţiei. Dacă în exteriorul ei era întuneric şi îi luminase calea ghidul, acum aici era o lumină alb argintie despre care nu prea puteai să-ţi dai seama de unde… izvorăşte, parcă venea de peste tot. Era o lumină uniformă şi benefică, simţea cum îl înviorează şi îi dă outeri. Unde era? Era doar într-un culoar, apoi a început să înainteze. Culoarul era în uşoară ascensiune. A înaintat, apoi iar un zid în faţa lui. Acum cunoştea secretul deschiderii acelor ziduri prin dematerializarea lor. A pătruns în interiorul încăperii, era aceeaşi mare sală pe care o cunoştea atât de bine din călătoriile astrale. Era în Sala Consiliului. Iată cele 24 de locuri ale discipolilor câte 12 pe fiecare parte a acelei… mese. În capătul mesei dinspre răsărit se afla ceva asemănător unui… tron regal, iată sala în care de atâtea ori atunci ca şi acum Zamolxis îşi primea discipolii, în călătoriile lor astrale şi îi iniţia în cele mai profunde taine oculte. Iată sala în care de atâtea ori discipolii lui îi primiseră învăţătura şi unde ar fi dorit să-l aducă şi în corp fizic nu numai astral, dar încă pregătirea lor nu era la înălţimea cerinţelor pentru pătrundere în corp fizic în acel loc sacru.

Din Sala Consiliului, se pătrundea în camera Luminii, printr-o deschizătură prin dematerializarea zidului din spatele tronului. Aici, în această cameră, se face purificarea celor ce pătrund aici, fie în corp fizic fie în corp astral. După purificarea corpurilor în care s-a ajuns aici, numai după purificarea lor, se poate pătrunde în cea mai importantă încăpere a Piramidei. Această încăpere fără egal se numeşte camera Marelui zeu RA, camera

SOARELUI, cu alte cuvinte. Se pătrunde în ea prin peretele dinspre apus. Aici, după ce ai pătruns, îţi trebuie un timp de acomodare, atât vibraţională, cât şi vizibilă. După ce ai pătruns aici, îşi pierzi pe moment vederea, atât a ochilor fizici cât şi a Ajnei, dar, după un scurt timp, îţi primeşti aceste capacităţi cu mult mai intense decât le-ai avut vreodată.

Ceea ce există în această sală întrece orice închipuire pământeană. Imaginaţia unui muritor nu poate concepe ceea ce există aici, oricât acea imaginaţie ar fi de... genială. Parcă însuşi ABSOLUTUL a lucrat la crearea şi... fiinţarea a ceea ce există aici. În plan terestru nimic nu poate egala această realizare fără precedent. În acest spaţiu Dimensional, parcă însăşi Divinitatea s-a materializat şi s-a transferat, sau măcar o parte a fiinţei sale în acest mare Zeu Ra, existent în interiorul piramidei şi al încăperii care îi poartă numele cu recunoştinţă.

Capitolul 11

TAINA TAINELOR

La intrare în camera Soarelui, în faţa ta, pe peretele dinspre răsărit este EL, SOARELE. Strălucirea lui îţi umple trupul, sufletul, spiritul de... fericire, de viaţă de iubire, de tot ce poate exista şi se poate numi puritate şi viaţă. Soarele nu este o... pictură, sau ceea ce s-ar putea cataloga acum „artă”, este cu totul altceva, este o entitate o energie benefică pe care o simţi cum te pătrunde şi îţi ia în stăpânire trupul indiferent de... fluiditatea sau condensarea trupului sau corpurilor tale subtile. Simţi şi şti că acea energie, acea entitate energetică îţi cunoaşte, pătrunzându-te, tot ce tu ai acumulat; pătrunzându-te ştie tot ce tu ştii, toată cunoaşterea şi evoluţia ta, îţi cunoaşte în amănunt fiinţa, nimic nu I se poate ascunde sau tăinui. În clipa pătrunderi tale acolo, entitatea a înmagazinat în conştiinţa ei cunoaşterea ta şi te tratează apoi exact la nivelul cunoştinţelor tale. Iată, deci, entitatea care

tronează şi dispune de tot ceea ce se află acolo şi pătrunde în acea sală sau construcţie. După ce, prin vibraţie s-a deschis intrarea, acea vibraţie a fost preluată, iar informaţia vibraţiei este încorporată în entitatea marelui zeu Ra din interiorul acestei săli.

Deci pe peretele dinspre răsărit se află un Soare. Razele soarelui se răspândesc şi pe pereţii laterali dinspre miazăzi şi miazănoapte. Toată încăperea este luminată de o lumină nepământeană şi feerică, o lumină aurie, caldă şi plăcută. Cât timp te afli în faţa acelui Soare, eşti într-o stare de iluminare şi extaz permanent. Simţi că trebuie să te apropii de Soare şi doreşti aceasta, dar un pas spre Lumina lui este greu de făcut, este echivalentul paşilor făcuţi în plan fizic spre evoluţia spirituală, nu se poate face mai mult de un pas într-o oră terestră. Dar, apropiindu-te de El, îi simţi mai pregnant strălucirea şi te pătrunde mai profund lumina şi cunoaşterea lui.

Ajuns în faţa Marelui Ra, în faţa Soarelui, vezi că epicentrul său se compune dintr-un număr de 49 de… plăcuţe de formă hexagonală. Acestea se îmbină perfect, dar totuşi există ceva ce le delimitează. Pe fiecare plăcuţă se vede clar un simbol, cava ca o hieroglifă. Atingând plăcuţa, din pereţii laterali se iveşte, iese un sertar. Pentru început pentru a te convinge ce se întâmplă, eşti tentat să atingi plăcuţele şi astfel, ca într-un joc, vezi cum din pereţi se ivesc sertare. Aceste sertare sunt aşezate pe razele care străbat pereţii. Fiecare rază are un număr de sertare dar nu toate razele sunt prevăzute cu sertare. Chiar şi montarea sertarelor în interiorul pereţilor, marcate prin raze simbolizează ceva anume. În total sunt 49 de sertare, în fiecare sertar un număr de 7 tăbliţe, pe fiecare tăbliţă sunt înmagazinate informaţii; ar fi greşi să spun că sunt înscrise, deoarece nu este scris pe ele, ci informaţia este inoculată, înmagazinată în ele. Tăbliţele sunt… parcă metalice; dar nu este bine spus metalice, deoarece materialul din care sunt făcute este maleabil, ca o foaie de… plastic, dar sunt din ceva material foarte rezistent şi de culoare metalizată, de un alb argintiu. Comparaţia este

foarte relativă, cu nimic din ceea ce există în plan fizic cunoscut de mine nu le pot asemui. Informaţia care se află înmagazinată în tăbliţe a fost inoculată în timpul confecţionării lor, ceva solid. Apoi solidificarea lor, şi pătrunderea lor, întrepătrunderea acelor substanţe şi contopirea lor…

Toate aceste detalii le primeşti în timpul când atingi tăbliţele. Dacă vrei să te îndepărtezi cu tăbliţa de sertar la o anumită distanţă tăbliţa îţi este… retrasă, smulsă dar cu blândeţe, luată din mână de o… forţă, de o putere nevăzută şi depusă în sertar; apoi, timp de 7 ore terestre, acel sertar nu se mai deschide. Când încerci să te îndepărtezi de sertar tăbliţa devine opacă şi nu mai poţi" citi" conţinutul informaţiei ce-l deţine. Citirea se face cu totul altfel decât în plan fizic. De fapt, nu este bine zis o citire, ci pur şi simplu o transmitere prin imagini a informaţiilor din tăbliţă. Se face o transmitere telepatic-vizuală a ceea ce s-a înmagazinat în interiorul tăbliţei, încât nu eşti dezavantajat că nu eşti pregătit să cunoşti acea scriere. De fapt, se cere o cu totul altă pregătire decât cea a planului fizic. Dimensiunea tăbliţelor este 21/14 cm, despre grosimea lor… este asemănătoare cu cea a unei coperţi de caiet, dar ceva mai maleabilă şi mai fină, mult mai fină. Deci transmiterea informaţiilor cuprinse în acele tăbliţe se face pe cale esoterică-bineînţeles, după ce ai ajuns să cunoşti şi să parcurgi anumite trepte evolutive. Se pot vizualiza imaginile şi totodată să primeşti telepatic ceea ce în plan fizic se transpune prin cuvinte. Aşa se citesc acele tăbliţe informaţionale, care cuprind date despre civilizaţiile existente pe pământ înainte de civilizaţia actuală. Civilizaţii mult mai evoluate şi totuşi dispărute, dar care au vrut, ştiind că vor dispărea la un moment dat, au vrut să lase urme celor ce vor veni după ei.

Iată unde şi de ce a stat Zamolxis câţiva ani buni sub pământ, acolo, în inima muntelui; şi nu numai în inima muntelui, ci în însăţi inima piramidei, a acelei construcţii făcute şi apoi acoperite de cei ce au trăit în urmă cu 14 mii de ani pe acest pământ. El, Zamolxis, neavând cum primi

altfel informaţia din tăbliţe, a rămas în interiorul piramidei trei ani şi a parcurs în acest timp, cu privirea minţii şi cu înţelegerea aceste informaţii. Astfel a luat cunoştinţă de lumile apuse şi de gradul lor de civilizaţie mult avansată. Chiar şi ieşind din interiorul muntelui, Zamolxis nu a mai părăsit muntele sacru şi nu s-a mai îndepărtat de el. Simţea, cunoştea că acolo se afla întreaga istorie a pământului.

şi acum Zamolxis îşi convoacă discipolii în Sala Consiliului, unde aceştia pătrund prin metoda blocaţiei şi în corp astral pentru a primi informaţiile ţi cunoaşterile necesare, spre lumină şi adevăr, spre Marele zeu Ra. Toţi discipolii lui aflaţi acum, aici, în zona României, se întâlnesc cu el acolo, cei care au reuşit să-şi înfrângă greutatea şi întunecimea cărnii. Atât El, Zamolxis, cât şi discipolii săi, sun aici şi se cunosc şi efectuează călătorii astrale, întâlnindu-se acolo, în Sala Consiliului.

Atunci, Zamolxis, după ce a ajuns în posesia tainei tainelor, după ce a ieşit din interiorul muntelui, a scris 7 mari documente şi le-a depus, în şapte locuri distincte din zonă. Acele 7 locuri sunt prelungiri ale celor 7 munţi care veghează piramida deţinătoare a tainei. Documentele depuse de Zamolxis vor fi scoase la lumină numai atunci când va fi clipa, timpul potrivit pentru a fi descoperite, când omul nu va mai fi tentat să folosească împotriva semenilor lui ceea ce va primi prin acele informaţii.

Acum omul este pregătit din punct de vedere ştiinţific să cunoască acele taine, dar nu este pregătit să le cunoască din punct de vedere spiritual-educativ. Când oamenii de ştiinţă vor fi şi spiritual pregătiţi, atunci vor ajunge să cunoască, să pătrundă în Taina tainelor şi să facă filmări pentru a putea transmite şi celorlalţi informaţiile despre ce au dorit civilizaţiile vremilor apuse să ne transmită. Atâta timp cât ştiinţa-religia şi esoterismul nu vor conlucra, acele taine încă nu vor fi cunoscute. Sau vor fi cunoscute doar de cei care le vor lăsa să… dăinuie pe mai departe acolo, de cei ce, ajungând să le cunoască, ştiu ce şi cât pot împărtăşi semenilor lor.

Acum este timpul cunoaşterii existenţei tainelor. Momentul exact al oportunităţii cunoaşterii tainelor în toată măreţia şi complexitatea lor, depinde de OM, de setea lui de evoluţie spirituală şi de cunoaştere a ceea ce există deşi nu se poate pipăi şi demonstra prin actualele ştiinţe terestre.

Iată cu ce şi-a petrecut Zamolxis timpul după reîntoarcerea lui în locul natal, cu descrierea şi depunerea acelor documente în care a lăsat să se ştie atât cât el ştia că poate comunica semenilor lui peste aproximativ 25.000 de ani, când îi credea evoluaţi atât cât să poată pricepe ce dorea el să-l facă să ştie. Cele şapte locuri în care a depus acele documente sunt prelungirile celor şapte munţi, ca o elice a unui aparat de zbor spre înălţimi astrale, iar însuşi muntele se poate numi „hangarul" acestui aparat de zbor spre cunoaşteri şi înălţimi neatinse de Om până în prezent.

După cei trei ani petrecuţi în interiorul muntelui şi a piramidei, Zamolxis a ieşit şi mare I-a fost bucuria găsindu-şi discipolii aşteptându-i aşa cum se înţeleseseră, dar aceştia la rândul lor nu stătuseră degeaba şi în apropierea acelui loc de aşteptare înfiinţaseră o înaltă şcoală de iniţiere. Apoi o lăsaseră şi ei în grija celor mai evoluaţi şi îşi urmaseră Maestrul spre curtea regală, divinizându-l. Astfel l-au declarat Zeu şi astfel au ajuns în faţa regelui cu Zeul Zamolxis, care le-a dovedit nemurire. Acum ştiu că omul este nemuritor, ei erau convinşi, îi convinseseră Maestrul lor Zeul Zamolxis, care a ieşit după trei ani de sub pământ.

Aceşti primi discipoli ai lui Zamolxis, prin credinţa lor în Zeul Zamolxis, au reuşit să-l convingă la rândul lor pe discipolii şi învăţăceii lor. Astfel, din generaţie în generaţie, s-a împământenit pe aceste locuri credinţa că Omul nu moare, că de fapt nu există moarte, ci numai o trecere în alt spaţiu şi timp şi apoi o revenire pentru a-ţi continua calea evoluţiei spre lumină şi adevăr.

*

Deşi trecuseră mulţi, nenumăraţi ani, de când Zamolxis se reîntoarse printre ai lui, în mijlocul neamului său (şi acesta îl cinstise cum nici nu sperase vreodată) totuşi, din când în când, îşi amintea cu dor de cei rămaşi în Crotona. Dar acestea erau ca un vis frumos care la ivirea zorilor se destramă şi nu îl mai păstrezi decât în subconştientul tău. Resemnarea îşi spusese cuvântul pentru totdeauna în sufletul lui.

Nu tocmai aşa stătea faptele şi lucrurile în Crotona, în familia marelui iniţiat Pitagora. Iată că tânărul Arimneste, împlinise de curând 21 de ani şi îşi exprimase dorinţa de a vrea să cunoască lumea, de a călători şi de a se aventura în vâltoarea vieţii. Mama lui auzindu-l ce doreşte, după multe frământări se consultase cu Maestrul şi-l ceruse sfatul, dacă crede de cuviinţă că este bine să-l comunice fiului taina naşterii lui. Bineînţeles că Maestrul a găsit de cuviinţă că tânărul Arimneste este bine să ştie cine îi este adevăratul tată. La timpul potrivit şi celorlalţi doi copii li se destăinui adevărul, şi nu înainte de a fi împlinit vârsta majoratului şi de a fi apţi să înţeleagă tainele vieţii în toată complexitatea ei.

Theano, întru-na din seri, într-o plimbare, când dorise să o însoţească numai Arimneste, îi destăinuise acestuia ereditatea şi marea taină a familiei. Îl descrisese atât de minunat pe Zamolxis, încât tânărul Arimneste, a dorit pe loc să-şi cunoască tatăl, să-l cunoască pe cel care îl crezuse numai mare prieten şi maestru în primii lui ani de şcoală. Acum îşi explica de ce suferise atât de mult la plecarea lui spre zări necunoscute.

Capitolul 12

TAT ŞI FIU

Aşa cum marea cheamă şi atrage apa de munte, de la ţâşnire ei din izvor, tot aşa şi tânărul Amneste simţea chemarea nerostită a părintelui său.

Iată-l aşa dar pornit la drum. Doar mamei lui îi

spusese că nu se va reîntoarce înainte de a-şi fi revăzut tatăl şi de a-l transmite jalea, dorul şi resemnarea mamei lui, care, deşi îl iubise mult, a fost de acord ca el, Zamolxis, să o părăsească în favoarea împlinirii misiuni lui spirituale. După multe peripeţii şi pregătiri, a ajuns în inima statului Trac, unde foarte curând se dumirise că Marele Preot Zamolxis era sfătuitorul regelui şi acesta nu lua nici cea mai neînsemnată hotărâre până nu se consulta cu Zamolxis. Toţi marii dregători îi respectau cuvintele, sfaturile, însuşi regele îl trata cu cea mai aleasă şi preţuită cinste.

Arimneste a fost condus de câţiva demnitari în faţa Marelui Preot Zamolxis. El îşi amintea din fraged-I copilărie de marele lui prieten, care îl alintase şi îi oferise cea mai vie afecţiune pe care a cunoscut-o vreodată. Dar iată că la mult dorita întâlnire dintre ei a găsit un om impunător şi deplin autocontrolat până în cele mai profunde cute ale sufletului său de om vârstnic şi de înalt demnitar al imperiului trac. Nedumerit, Arimneste se întreba în sinea lui: „Acesta să fie tatăl meu, acesta care mă priveşte cu atâta înaltă demnitate şi răceală?” După ce s-au făcut prezentările şi tânărul s-a înclinat adânc în faţa Marelui Preot Zamolxis, acesta a binevoit să coboare câteva trepte şi să-l îmbrăţişeze, dar destul… de rece şi protocolar. Zamolxis I-a urat şedere plăcută şi s-a îngrijit ca tânărului să nu-i lipsească nimic şi l-a rugat să aibă răbdare până va fi disponibil să se ocupe de el şi să afle ce doruri l-au adus până în inima munţilor, când acolo, în minunata lui ţară nu-i lipsească nimic.

După 7 zile de zbucium, Zamolxis l-a anunţat pe tânărul Arimneste că doreşte ca acesta să-l însoţească într-o plimbare între două schituri, adică între două şcoli de iniţiere.

Iată-i deci, fără alţi privitori sau auditori, doar el departe de orice priviri indiscrete. Într-un anumit loc, Cunoscut preabine de Zamolxis, acesta s-a oprit şi i-a spus:

— Fiule, acum poţi să-ţi îmbrăţişezi tatăl, aşa cum ai dorit s-o faci la sosirea ta aici.

Arimneste, mai întâi a îngenuncheat, i-a sărutat dreapta apoi s-a ridicat şi s-au îmbrăţişat prelung.

— Tată, iată-te aşa cum te ştiam de mic. Iubitor şi plin de afecţiune ca nimeni altul. Zeii m-au ascultat şi mi-au hărăzit fericirea de a-ţi spune cât de mult mi-ai lipsit şi cât ţi-am dus dorul; şi, după cum şti, nu numai eu. Iată, părintele meu trupesc şi sufletesc, îţi aduc un semn de înaltă preţuire de la cea care mi-a oferit această fericire de a-ţi fi în preajmă şi de a cunoaşte una din tainele sufletului ei şi de a mă minuna cât de mult a respectat voia Divină, dacă s-a putut dezlipi şi detaşa de cel care I-a fost însâşi fericirea tinereţii ei, şi nu numai a tinereţii, ci a întregii ei vieţiprin naşterea celor ieri copii din preplinul sufletului ei.

Tânărul Arimneste a scos din interiorul mantiei lui ceva ce putea să fie un dar, sau, tot la fel de bine, o misivă bine mascată şi I-a oferit acel obiect tatălui său. Au rămas ore întregi discutând şi comunicându-şi cele adunate în anii în care nu s-au văzut. După mult timp şi-au continuat drumul. Ce şi-au spus? De ce să dezvăluim cele ce ei au dorit să rămână o taină între ei doi. Continuându-şi drumul, Zamolxis, cu binecunoscuta-l voce joasă şi calmă, I-a spus:

— Fiule, dragul meu fiu, nici mie nu mi-a fost uşor să fiu departe de voi, de cei care însemnaţi pentru mine mai mult decât lumina ochilor, dar bine ştiu că de acum îmi va fi şi mai greu: revăzându-te toate chinurile dorurile din aceşti ani au reînviat, dar nu pot decât să mulţumesc zeilor şi înaltei Divinităţi pentru marea fericire de a te fi revăzut; m-aş fi bucurat de dragostea nestrămutată chiar şi în calitate de „prieten” al vostru.

ştiu că pentru Theano a fost mult mai greu decât pentru mine, dar totodată ea vă avea pe voi pentru a-şi alina chinul. Eu am avut doar mulţumirea realizărilor esoterice – şi pentru aceasta mulţumesc zeilor. Acesta a fost destinul, chinul şi bucuria vieţii mele. Nu pot decât să mulţumesc pentru toate acestea. Cu cât durerea a fost mai mare cu atât şi realizarea era şi este mai profundă. De aceea nu m-am răzvrătit, ci am primit cu resemnare tot ce

a venit, căci toate erau hotărâte. Noi doar trebuie să avem răbdare să aşteptăm Ziua, care vine negreşit întotdeauna în urma nopţii.

Fiule, eu a trebuit să revin aici, în mijlocul neamului şi al munţilor aveam misiunea – şi îţi pot spune că nu regret nimic, deoarece pe măsura durerii a venit şi bucuria, pe măsura întunericului se arată apoi lumina. Aici este neamul care va duce peste vremi Lumina născută din Lumină. Aici trebuia să revin pentru a pregăti calea Luminii. Aici, în aceşti munţi, am pus la păstrare documente care se vor găsi doar atunci când va fi sosit vremea schimbării şi a trezirii neamului. Vor trece până atunci mii de ani, dar când va fi să fie acel timp vom fi aici. Să ştii că atunci ne vom regăsi şi recunoaşte. Cel care acum a fost un liant între noi, şi atunci va îndeplini acest rol, de a ne aduce pe unul în faţa celuilalt, dar vor trece mulţi ani până aceste taine vor pute fi înţelese. Când tainele va fi necesar să fie cunoscute, noi ne vom reîntâlni, indiferent în ce colţ de lume ne vom fi stabilit. Toate sun prevăzute şi înregistrate şi se vor depăna, toate, după cum sunt aşezate în caietul destinelor. Cu timpul va fi aproape de dezvăluirea tainelor, înseşi pietrele acestor munţi vor vorbi celor care le vor acorda atenţie şi iubire. După ce graiul mut al pietrelor se va fi făcut cunoscut, apoi mă vor recunoaşte şi pe mine cel de acum şi cel de atunci, dar până atunci răbdare, multă răbdare şi cunoaştere se cere.

Fiule, când ne vom fi regăsit din nou, atunci va fi atât de aproape descifrarea tainei tainelor, încât munţii, aceşti înalţi preoţi neclintiţi di vechime, se vor bucura şi bucuri lor va zgudui şi dezveli una din cele puţine minuni rămase tăinuite până atunci. Iată, fiule, bucuria noastră va fi şi bucuria pământului, a împlinirii lui.

Arimneste a rămas timp de trei ani încheiaţi în compania Marelui Preot Zamolxis. După sosirea lui în Tracia şi-a trimis un sclav în Crotona, pentru a-şi anunţa familia că va rămâne aici mai mult timp. După cei trei ani, s-a întors în Crotona, dar nu l-a aşteptat nimic care să-l bucure, dimpotrivă.

Din cauza revoltelor politice, înalta şcoală pitagoreică fusese incendiată, cei mai mulţi dintre marii discipoli ai Maestrului au fost ucişi, însuşi Maestrul şi mama sa nu mai erau de găsit. După multe investigaţii, a descoperit că mama sa se afla într-un templu, unde era mare preoteasă în templul Pythiei. Maestrul Pitagora se retrăsese în mare taină în templul Muzelor din Metaponte, unde a murit după câteva luni, răpus de durere şi disperare, dar iubit şi respectat de locuitorii oraşului de refugiu şi înmormântat cu toate cele de cuviinţă, dar în taină, pentru a nu atrage revolta politicienilor asupra oraşului şi asupra templului şi a templierilor, a celor care au rămas fideli învăţăturii pitagoreice.

Arimneste îl găsi pe fratele său, Telauges, şi pe sora sa, Damo, în cea mai cruntă mizerie, dar în scurt timp s-au restabilit şi au revenit în vechea Eladă, unde, după mulţi ani, au deschis o şcoală asemănătoare cu cele pitagorice.

Niciodată Arimneste nu adestăinuit celor doi taina naşterii lor, a părinţilor lor, a destinelor lor, atât de zbuciumate şi împletite. În taină, el, se bucura, ştiind că, ştiind că peste vremi şi vremi, îl va revedea pe cel căruia îi purta o nestinsă şi nemărginită afecţiune şi nu avea posibilitatea să facă cunoscut şi celor apropiaţi bucuria şi durerea lui. Aştepta să se împlinească cele prevăzute şi rostite de… marele său prieten.

*

Iată că vremile sunt în pragul împlinirii tainelor, iată că cei care atunci erau cunoscătorii tainelor, s-au regăsit şi recunoscut, dar încă nu a sosit clipa cea mare, clipa în care să se dezvăluiască tuturor marea taină din interiorul muntelui sacru, dar cei care au cunoscut-o cândva sunt aproape şi aşteaptă semnalul destăinuirii celor tăinuite prin vremi.